

Liahona



**Familiegeschiedenis:
jezelf in Gods plan
zien, pp. 22, 26**

**Jongvolwassenen: van de
sabbat een prioriteit maken, p. 42**

**Overeind blijven als
vrienden wankelen, p. 52**



'En wat bent u bezorgd over de kleding? Kijk naar de lelies in het veld, hoe ze groeien; ze werken niet en spinnen niet; 'en Ik zeg u dat zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid niet gekleed ging als één van deze.

'Als God nu het gras op het veld, dat er vandaag is en morgen in de oven geworpen wordt, zo bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, kleingelovigen?

Mattheüs 6:28-30



BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: Getuigenis en bekering
President Henry B. Eyring
- 7** Huisbezoekboodschap:
De eigenschappen van Jezus Christus: gehoorzame Zoon

HOOFDARTIKELEN

- 14** De eigenschappen van Jezus Christus: zonder zonde
Ouderling J. Devn Cornish
Doop door onderdompeling markeert het begin van het verbondspad dat naar blijvende bekering leidt.
- 18** Eén nieuwe tempel, drie nieuwe kansen
Don L. Searle
Geïnspireerd door de Geest van de opentempeldagen besloten deze Guatemalaaanse gezinnen hun reis naar de verhoging voort te zetten.

22 Hoe familiegeschiedenis ons hart en verstand verandert

Amy Harris

Door onze familiegeschiedenis uit te zoeken, ontdekken we de grootsheid van Gods plan en het persoonlijke karakter van zijn liefde voor ons.

26 'Mijn dagen' van tempels en technologie

Ouderling Neil L. Andersen

Je bent met een specifiek doel in deze tijd naar de aarde gestuurd, onder meer om hulp bij het heilswerk te bieden.

34 Alvorens daar te zijn

Richard M. Romney

Als het aankomt op volharden in geloof kunnen we veel leren uit de voorbeelden van hen die hun leven in dienst van God en zijn kinderen stellen

RUBRIEKEN

- 8** Notities oktoberconferentie 2014
- 10** Wat wij geloven: Patriarchale zegen — geïnspireerde raad voor uw leven
- 12** Ons gezin, ons thuis: Dankbaar voor tempelverbonden
Cari Florence
- 38** Onder heiligen der laatste dagen
- 80** Tot we elkaar weerzien: Ware liefde
Ouderling Joseph B. Wirthlin

OP DE OMSLAG

Voorkant: foto Matthew Reier.

Binnenkant vooromslag: foto Willie Huang.

46



42 Gezegend door de sabbat?

Emmaline R. Wilson

Jongvolwassenen zien wonderen gebeuren doordat zij de sabbat heiligen.

46 Profielen van jongvolwassenen: Sterke peddels en getuigenissen in Frans-Polynesië

Mindy Anne Leavitt

48 Vertrouw dagelijks op God

Ouderling D. Todd Christofferson
Onze hemelse Vader is meer dan bereid om ons dagelijks de hulp te geven die we nodig hebben.

52 Kracht vinden bij goede vrienden

Ouderling Jorge F. Zeballos
De vrienden die je kiest kunnen grote invloed op je leven hebben. Daarom is het van belang dat je verstandige keuzes maakt.

54 Als goede vrienden wankelen

Wat jij kunt doen als je vrienden een loopje met hun normen nemen.

57 Onze plek

58 Wat we weten over het voorsterfelijk leven

Norman W. Gardner
De kennis dat je er in je voorsterfelijk leven voor hebt gekozen de Heiland te volgen, helpt je om in je sterfelijk leven goede keuzes te maken.

60 Vraag en antwoord

Onlangs is een goede vriend van me overleden. Hoe verwerk ik het verdriet?

62 We missen Sofia

Fernando Peralta
Toen mijn zus en ik bij een ernstig ongeluk betrokken raakten, vertrouwden mijn familie op de tempelverbonden voor gemoedsrust.

64 Tijd voor Schriftstudie

Ouderling Richard G. Scott
Wat is belangrijker dan school, werk of sociale media?



70

65 Bijzondere getuige: Brieven van oma Whittle

66 Het is jouw beurt

Bisschop Gary E. Stevenson

De tijd om je op je ontmoeting met God voor te bereiden en anderen hetzelfde helpen doen, is nu.

68 Ons prikbord

69 Schitterend idee

70 We kunnen altijd bidden

Barbara Hopf

Fynn wilde niet naar school, totdat zijn moeder hem een eenvoudige oplossing aan de hand deed.

72 Een nieuwe vriendin helpen

Quinnley W.

De Heilige Geest kan je laten weten hoe je anderen kunt liefhebben.

73 Muziek: Toen Jezus Zich liet dopen

Jeanne P. Lawler

74 Tijd voor de Schriften: Jezus liet Zich dopen

Erin Sanderson en Jean Bingham

76 Voor jonge kinderen: Juliana houdt een toespraak

Jane McBride Choate



Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt.

Hint: vergeet je ruzzak niet.

52



Tijdschrift van De Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer,
L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Craig A. Cardon

Adviseurs: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence,
James B. Martino, Joseph W. Sitati

Hoofddirecteur: David T. Warner

Directeur bedrijfsvoering: Vincent A. Vaughn

Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg

Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofdredeacteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofdredeacteur: Ryan Carr

Publicatieassistent: Lisa C. López

Redactieteam: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul
VanDenBerghe, Marissa Widdison

Leidend artdirector: J. Scott Knudsen

Artdirector: Tadd R. Peterson

Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley,
C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P.
Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad
Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coördinator intellectuele eigendom:

Collette Nebeker Aune

Productiemanager: Jane Ann Peters

Productieteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Drukvoorbereiding: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Stephen R. Christiansen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau

Diestseweg 40/4, B-2440 Geel

E-mail: peetersjm@gmail.com

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar LiahonaNL@gmail.com

Distributie:

Corporation of the Presiding Bishop of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:

Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact
op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172
492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org,
of per brief aan: *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar:
liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas'
of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees,
Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans,
Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels,
Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans,
Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallaans,
Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees,
Roemeens, Russisch, Samoans, Sloveens, Spaans, Swahili, Tagalog,
Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds.
(Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten
voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd
worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of
thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de
bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht
kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2015 Vol. 115 No. 2. LIAHONA (USPS 311) Dutch
(ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideeën voor de gezinsavond

*In deze uitgave staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken.
Hieronder staan twee ideeën.*



'Jezus liet Zich dopen', p. 74: u kunt de
gezinsavond aanvatten door 'Toen Jezus
Zich liet dopen' (zie p. 73) te zingen.
U kunt samen in de Bijbel het verhaal van
de doop van Jezus lezen en gedoopte
gezinsleden vragen om te vertellen hoe ze
zich bij hun doop en bevestiging voelden
en wat ze van hun doop en bevestiging
hebben geleerd. Help uw kinderen de ver-
bonden die bij de doop horen te begrijpen
terwijl u samen leest en getuigenis geeft.
U kunt ook de vragen over Schriftteksten
in het artikel gebruiken om uw kinderen in
de doopverbonden te onderwijzen.

'Ware liefde', p. 80: vraag een gezinslid
een week van tevoren om op eenvoudige
vriendelijke daden te letten die dagelijks
plaatsvinden. Vraag dat gezinslid op de
gezinsavond te vertellen wat hij of zij in de
loop van de week gezien heeft. Ouderling
Wirthlin zegt in zijn boodschap: 'Liefde is
het begin, het midden en het einde van
het pad van het discipelschap.' Overweeg
om een eenvoudige tekening te maken
van een pad dat in veel kleine stukken
verdeeld is. Leg uit dat de gezinsleden een
stuk van het pad mogen inkleuren telkens
als ze iets liefs doen, of het nu iets groots
of kleins is. Naarmate uw gezin meer liefde
aan anderen toont, zult u op het pad van
discipelschap voortgaan.

IN UW TAAL

De *Liahona* staat met ander kerkmateriaal in vele talen op languages.lds.org.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel

Algemene conferentie, 8

Bekeerd zijn, 4, 14, 18

Dienen, 34

Dood, 60, 62

Doop, 14, 18, 40, 73, 74

Familiegeschiedenis, 22,
26

Gebed, 4, 12, 70

Geloof, 26, 34, 41, 48

Gezin, 12, 18, 22, 62

Jezus Christus, 7, 73, 74

Liefde, 80

Patriarchale zegen, 10

Sabbat, 42

Schriften, 39, 64

Technologie, 26

Tempels, 18, 26, 41, 55

Verbonden, 14, 18, 62

Verzoening, 7

Volharden, 34

Voorsterfelijk leven, 58

Vrienden, 52, 54, 72

Zendingswerk, 18, 38, 40



**President
Henry B. Eyring**

Eerste raadgever in het
Eerste Presidium

GETUIGENIS EN bekering

Er is een verschil tussen een getuigenis van de waarheid ontvangen en echt bekeerd zijn. De grote apostel Petrus getuigde bijvoorbeeld tot de Heiland dat hij wist dat Jezus de Zoon van God was.

[Jezus] zei tegen hen: Maar u, wie zegt u dat Ik ben?

‘Simon Petrus antwoordde en zei: U bent de Christus, de Zoon van de levende God.

‘En Jezus antwoordde en zei tegen hem: Zalig bent u, Simon Barjona, want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is’ (Mattheüs 16:15–17).

Later gaf Hij, in zijn gebod aan Petrus, hem en ons allemaal een leidraad om echt tot inkeer te komen en die inkeer ons leven lang vast te houden. Jezus zei het als volgt: ‘Als u eens tot inkeer gekomen bent, versterk dan uw broeders’ (Lukas 22:32).

Jezus onderwees Petrus dat we een grote verandering moeten ondergaan die meer inhoudt dan een getuigenis ontvangen. We moeten als echt tot inkeer gekomen volgelingen van Jezus Christus nadenken, voelen en handelen. Dat is de grote verandering waar we allen naar streven. Als we die verandering ondergaan, moeten we die tot het eind van onze aardse proeftijd vasthouden (zie Alma 5:13–14).

We weten uit eigen ervaring en de ervaringen van anderen dat een paar grootse momenten van geestelijke kracht niet volstaan. Zelfs nadat Petrus van de Geest een getuigenis ontvangen had dat Jezus de Christus was, ontkende hij dat hij de Heiland kende. De drie getuigen van het Boek van Mormon kregen een rechtstreeks getuigenis dat het Boek van Mormon het woord van God was. En

toch aarzelden ze later om Joseph Smith als profeet van de kerk van de Heer te steunen.

We hebben de verandering van hart nodig die in het boek Alma beschreven staat: ‘En allen verkondigden zij het volk hetzelfde: dat hun hart was veranderd; dat zij geen verlangen meer hadden om kwaad te doen’ (Alma 19:33; zie ook Mosiah 5:2).

De Heer heeft ons geleerd dat ons hart, als we echt tot inkeer zijn gekomen en zijn evangelie geloven, zich van zelfzuchtige zorgen afkeert en zich tot dienstbetoon wendt waarmee we anderen op het pad naar het eeuwige leven

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

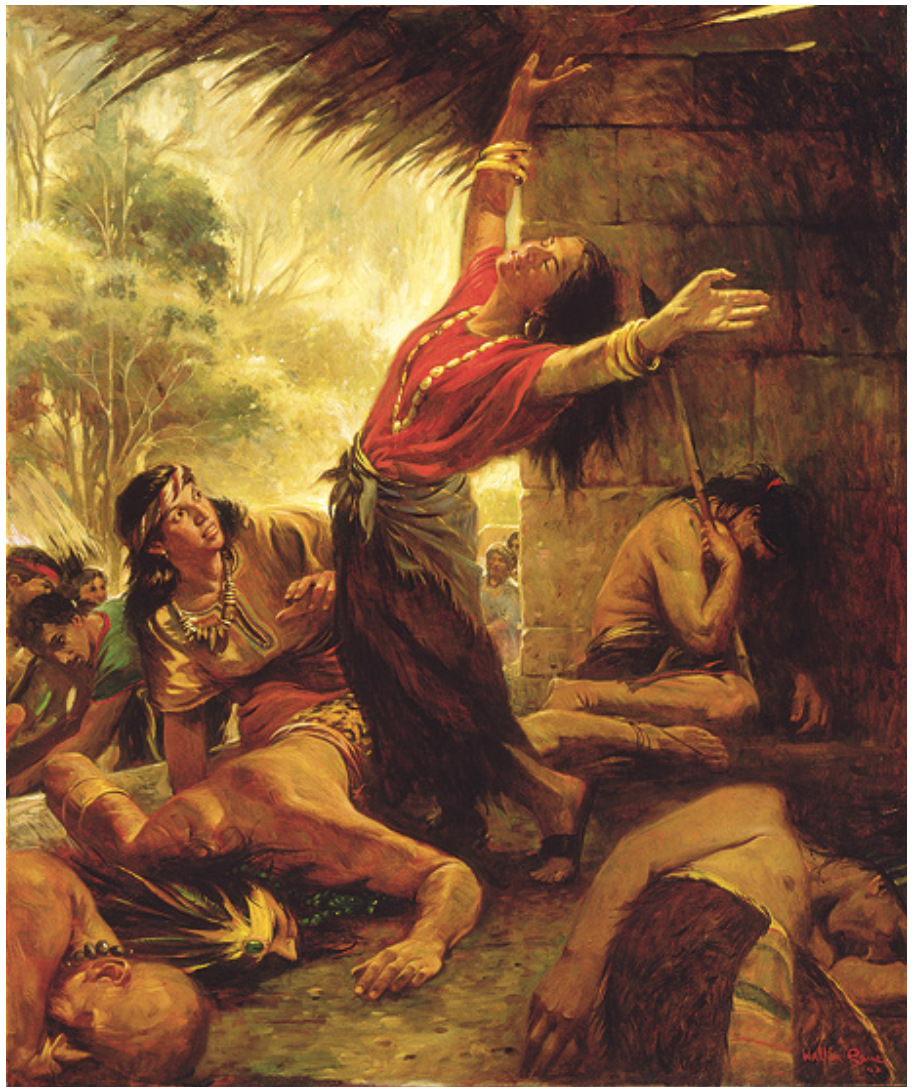
Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft de ‘gelijkenis van de augurk’ gebruikt om te illustreren dat bekering een voortdurend proces is en geen eenmalige gebeurtenis: ‘Regel op regel en voorschrift op voorschrift worden onze motieven, gedachten, woorden en daden geleidelijk en bijna onmerkbaar in overeenstemming met de wil van God gebracht.’ (‘U moet wedergeboren worden’, *Liahona*, mei 2007, p. 19.) Overweeg om de gelijkenis van de augurk met de mensen die u onderwijst door te nemen. Wat kunnen we doen om standvastig voorwaarts te gaan in het geleidelijke proces van bekering waar president Eyring en ouderling Bednar het over hebben?

opbouwen. Om tot die inkeer te komen, kunnen we in geloof bidden en werken om de nieuwe mens te worden die we dankzij de verzoening van Jezus Christus kunnen worden.

We kunnen eerst bidden om het geloof dat ons ertoe brengt om ons van zelfzucht te bekeren en om de gave die ertoe leidt dat we meer om anderen dan om onszelf geven. We kunnen bidden om de kracht om hoogmoed en afgunst af te leggen.

Gebed is ook de sleutel waarmee we liefde voor het woord van God en liefde voor Christus ontvangen (zie Moroni 7:47–48). Die twee gaan samen. Als we het woord van God lezen, erover nadenken en bidden, zullen we het liefhebben. De Heer legt die liefde in ons hart. Naarmate we die liefde ervaren, zullen we de Heer steeds meer liefhebben. En dan komt ook de liefde voor anderen die we nodig hebben om de mensen die God op ons pad brengt te sterken.

We kunnen bijvoorbeeld bidden om van God te weten te komen wie er klaar zijn voor de zendelingenles. Voltijdzendelingen kunnen in geloof bidden om door de Geest te



We moeten net als het volk van Lamoni in Alma 19 een verandering van hart ondergaan.

weten waarin ze moeten onderwijzen en waarvan ze moeten getuigen. Ze kunnen in geloof bidden dat de Heer hun zijn liefde laat voelen voor iedereen die ze ontmoeten. De zendingen zullen niet iedereen met wie ze kennismaken tot de wateren van de doop en de gave van de Heilige Geest brengen. Maar ze kunnen de Heilige Geest als metgezel hebben. Zendingen zullen door hun werken en met de hulp van de Heilige Geest na verloop van tijd een verandering van hart ondergaan.

Die verandering wordt steeds hernieuwd als zij en wij levenslang in geloof blijven handelen om anderen

met het evangelie van Jezus Christus te sterken. Tot inkeer komen is geen eenmalige gebeurtenis of iets wat maar op één levensfase van toepassing is. Het is een voortdurend proces. Het leven kan steeds helderder tot de volle dag worden, waarop we de Heiland zullen zien en ontdekken dat we zoals Hij zijn geworden. De Heer heeft de weg als volgt beschreven: ‘Hetgeen van God is, is licht; en wie licht ontvangt en in God blijft, ontvangt meer licht; en dat licht wordt steeds helderder tot de volle dag toe’ (LV 50:24).

Ik beloof u dat dit voor ieder van ons mogelijk is. ■

Mijn verandering van hart

Dante Bairado

Toen ik voor het eerst over het evangelie van Jezus Christus hoorde, voelde ik de Geest getuigen dat het waar was. Dankzij gebed werd mijn getuigenis sterker en ik besloot me te laten dopen.

Kort na mijn doop begonnen leden in mijn wijk me te vragen hoe ik over een zending dacht. Om eerlijk te zijn, wist ik niet wat ik moest zeggen. Het leek me absurd om mijn familie achter te laten en school op te geven om een zending te vervullen.

Maar op een dag begon ik over mijn bekering na te denken. Ik herinnerde me de zendelingen die me onderwezen

hadden, mijn vragen geduldig beantwoord hadden en me geholpen hadden om het evangelie te begrijpen. Ik besepte dat ik zonder hun hulp de ware kerk nooit gevonden had. Toen ik me dat realiseerde, kreeg ik het verlangen om zelf te dienen. Ik voelde dat de Geest me vertelde dat ik op voltijd-zending moest gaan.

Ik weet dat zendingswerk het werk van onze hemelse Vader is en dat we zielen tot de prachtige kennis van het herstelde evangelie kunnen brengen.

De auteur woont in Fortaleza (Brazilië).

KINDEREN

Je getuigenis fel laten branden

Een getuigenis ontvangen is als een kampvuur maken. Om een kampvuur te laten branden, moeten we er houtblokken aan toevoegen, en om ons getuigenis te laten groeien moeten we bidden, ons bekeren, anderen dienen, de Schriften bestuderen en de geboden onderhouden.

Lees de volgende Schriftteksten om te leren hoe je je getuigenis opbouwt. Kleur na het lezen van elke Schrifttekst een stuk van de vlam in. Hoe meer teksten je leest, hoe feller het vuur — en je getuigenis!

- A. Mosiah 2:17
- B. Alma 5:46
- C. Alma 32:27
- D. 3 Nephi 15:10
- E. Johannes 5:39



Bestudeer dit materiaal onder gebed om te weten te komen wat u moet bespreken. Hoe zal meer begrip van het leven en de taken van de Heiland ons geloof in Hem vergroten en zal het hen over wie u waakt en bij wie u op huisbezoek gaat tot zegen zijn? Ga voor meer informatie naar reliefsociety.lds.org.

De eigenschappen van Jezus Christus: zonder zonde

Deze boodschap maakt deel uit van een reeks huisbezoekboodschappen over de eigenschappen van de Heiland.

Onze Heiland, Jezus Christus, was de enige die de verzoening voor de mensheid tot stand kon brengen. President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'Jezus Christus, het vlekkeloos Lam, heeft Zichzelf gewillig geofferd en de losprijs voor onze zonden tot 'de laatste penning' betaald.'¹ Als we begrijpen dat Jezus Christus zonder zonde was, kunnen we ons geloof in Hem versterken en ernaar streven zijn geboden te onderhouden, ons te bekeren, en rein te worden.

Ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Jezus was [...] een persoon van vlees en geest, maar Hij gaf Zich niet over aan verleiding (zie Mosiah 15:5). Wij kunnen ons tot Hem wenden [...] want Hij begrijpt ons. Hij begrijpt de strijd en Hij begrijpt ook hoe we die strijd kunnen winnen. [...]

Ter overweging

Wat is het verschil tussen rein en volmaakt zijn?



'Door de kracht van zijn verzoening kunnen de gevolgen van zonde in ons uitgewist worden. Als we ons bekeren, worden wij door zijn verzoenende genade gerechtvaardigd en gereinigd (zie 3 Nephi 27:16–20). Het lijkt net alsof we ons niet aan zonde hebben overgegeven, alsof we niet voor verleiding zijn bezwaken.

'Trachten wij dag in dag uit, week in week uit het pad van Christus te volgen, dan handhaaft onze geest zijn voortreffelijkheid, neemt de innerlijke strijd af en zitten verleidingen ons niet meer dwars.'²

Aanvullende teksten

Mattheüs 5:48; Johannes 8:7;
Hebreeën 4:15; 2 Nephi 2:5–6

NOTEN

1. Dieter F. Uchtdorf, 'Je kunt het nu wel!', *Liahona*, november 2013, p. 56.
2. D. Todd Christofferson, 'Opdat zij allen één zijn in ons', *Liahona*, november 2002, p. 71.



Geloof, gezin, hulp

Uit de Schriften

De Heiland heeft de losprijs voor onze zonden betaald door zijn goddelijke Zoonschap, zijn zondeloos leven, zijn lijden en het vergieten van zijn bloed in de hof van Gethsémané, zijn dood aan het kruis en zijn opstanding uit het graf. Dankzij de verzoening van Jezus Christus kunnen we weer rein worden als we ons van onze zonden bekeren.

Koning Benjamin onderwees zijn volk in de verzoening van Jezus Christus en vroeg hun vervolgens of ze zijn woorden geloofden. 'Allen riepen zij als met één stem, zeggende: [...] de Geest [heeft] een grote verandering in ons, ofwel in ons hart, teweeggebracht, waardoor wij niet meer geneigd zijn om kwaad te doen, maar wél om voortdurend goed te doen. [...]

'En wij zijn bereid een verbond met onze God aan te gaan dat wij [...] zijn wil zullen doen, en gehoorzaam zullen zijn aan zijn geboden in alle dingen' (Mosiah 5:1–2, 5).

Wij kunnen ook een 'grote verandering' ondergaan zoals het volk van koning Benjamin, dat 'niet meer geneigd [was] om kwaad te doen, maar wél om voortdurend goed te doen' (Mosiah 5:2).

NOTITIES OKTOBERCONFERENTIE 2014

‘Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, [...] hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde’ (IV 1:38).

U kunt deze pagina’s (en de conferentienotities in toekomstige uitgaven) gebruiken om de leringen te onderzoeken en toe te passen die de levende profeten, apostelen en andere kerkleiders in de algemene oktoberconferentie 2014 hebben besproken.

LEERSTELLIGE ACCENTEN



De gulden regel naleven

‘Volgelingen van Christus moeten een voorbeeld van hoffelijkheid zijn. We moeten alle mensen liefhebben, goed naar hen luisteren en respect voor hun oprechte overtuiging opbrengen. Hoewel we van mening kunnen verschillen, hoeven we niet onaangenaam te zijn. Ons standpunt en onze communicatie over controversiële onderwerpen hoeven niet polemisch te zijn. We moeten verstandig zijn als we ons standpunt innemen, het uitleggen en invloed proberen uit

te oefenen. Daarbij vragen we van anderen dat ze geen aanstoot nemen aan onze oprechte geloofsovertuiging en de uitoefening van ons recht op godsdienstvrijheid. We sporen iedereen aan om de gulden regel van de Heiland in praktijk te brengen: ‘Alles dan wat u wilt dat de mensen u doen, doet u hun ook zo’ (Mattheüs 7:12).

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Anderen liefhebben en omgaan met verschillen’, *Liahona*, november 2014, p. 27.

PROFETISCHE BELOFTE



Openbaring

‘Openbaring in de kerk duurt voort: de profeet ontvangt ze voor de kerk; een president voor zijn ring, zendingsgebied of quorum; een bisschop voor zijn wijk; een vader voor zijn gezin; een persoon voor zichzelf.’¹

‘Ik getuig dat dit waar is. [...].

‘God stort via de Heilige Geest openbaring over zijn kinderen uit. Hij spreekt tot zijn profeet op aarde. In deze tijd is dat Thomas S. Monson. Ik getuig dat hij alle sleutels van het priesterschap op aarde bezit en uitoefent.’

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Voortdurende openbaring’, *Liahona*, november 2014, p. 73.

NOOT

1. L. Tom Perry, ‘We Believe All That God Has Revealed’, *Ensign*, november 1974, p. 95.



GA EN DOE

Ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen stelde twee manieren voor waarop jongeren

‘een persoonlijke bevestiging dat Joseph Smith een profeet van God was’ kunnen krijgen:

‘Ten eerste, zoek in het Boek van Mormon Schriftteksten, waar je zeker

van weet dat ze waar zijn. Bespreek ze vervolgens met gezinsleden en vrienden en vriendinnen [...], ter bevestiging dat Joseph een werktuig in Gods handen was. Ten tweede, lees het getuigenis van de profeet Joseph Smith in de Parel van grote waarde. [...] Je kunt het getuigenis van Joseph Smith zelf voorlezen en opnemen. Luister er regelmatig naar en laat je vrienden ernaar luisteren.’

Uit: ‘Joseph Smith’, *Liahona*, november 2014, p. 30.

Kom en zie



Waarom willen heiligen der laatste dagen het evangelie uitdragen?

‘Toegewijde discipelen van Jezus Christus waren altijd dappere zendelingen en zullen dat altijd zijn’, heeft ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen gezegd. ‘Een zending is een volgeling van Christus die van Hem als Verlosser getuigt en de waarheden van het evangelie verkondigt.

‘De Kerk van Jezus Christus is altijd een zendingskerk geweest en zal dat ook altijd blijven. [...]

‘Aan anderen dingen vertellen die waardevol voor ons zijn of ons gebaat hebben, is helemaal niet ongebruikelijk.

‘Dat patroon wordt vooral zichtbaar bij kwesties van groot geestelijk belang en met verreikende gevolgen.’

Wat kunnen we doen als mensen belangstelling in het evangelie en de kerk tonen? Ouderling Bednar zei dat we het voorbeeld van de Heiland kunnen volgen en hen kunnen uitnodigen: ‘Kom en zie’ (Johannes 1:39).

Uit: ‘Kom en zie’, *Liahona*, november 2014, pp. 107, 109.

Antwoorden voor u

Elke conferentie geven profeten en leiders geïnspireerde antwoorden op vragen van kerkleden. U kunt de *Liahona* van november 2014 gebruiken of conference.lds.org bezoeken om antwoord op de volgende vragen te krijgen:

- Hoe kunnen we meer inzicht in de betekenis van het avondmaal krijgen? Zie Cheryl A. Esplin, ‘Het avondmaal — een vernieuwing van de ziel’, p. 12.
- Wat is het verband tussen keuzevrijheid, gerechtigheid, barmhartigheid, bekering en Jezus’ verzoening? Zie D. Todd Christofferson, ‘Voor eeuwig vrij, om zelfstandig te handelen’, p. 16.
- Waarom is het gezin het ideale platform voor onderwijs in het evangelie van Jezus Christus? Zie Tad R. Callister, ‘Ouders zijn de voornaamste evangelieonderwijzers van hun kinderen’, p. 32.
- Hoe werken ouders samen aan een eeuwig gezin? Zie L. Tom Perry, ‘Blijvende gemoedsrust vinden en aan eeuwige gezinnen bouwen’, p. 43.

U kunt de toespraken van de algemene conferentie lezen, bekijken of beluisteren op conference.lds.org.

PATRIARCHALE ZEGEN: GEÏNSPIREERDE RAAD VOOR UW LEVEN

In de kerk spreken we over twee soorten patriarchen: (1) vaders en (2) mannen die tot het ambt van patriarch in het Melchizedeks priesterschap zijn geordend. Een vader die het Melchizedeks priesterschap draagt, kan zijn gezinsleden een zegen geven. Maar die zegen wordt niet door de kerk opgetekend, hoewel het gezin dat zelf wel kan doen. Goede leden van de kerk kunnen echter ook een zegen van een geordende patriarch ontvangen, en die zegens worden door de kerk opgetekend. Deze zegens heten ‘patriarchale zegens’.

Een patriarch geeft zegens onder inspiratie van de Heilige Geest. Uw patriarchale zegen kan

waarschuwingen en beloften bevatten, en hij kan onthullen wat de Heer van u verwacht, en wat uw potentieel is. De beloofde zegeningen worden vervuld volgens het tijdschema van de Heer, mits u getrouw bent. Alleen als u de in de zegen gegeven raad opvolgt, ontvangt u de beloofde zegeningen. Sommige zegeningen kunnen zelfs pas in het hiernamaals worden verleend. Uw patriarchale zegen beschrijft uw leven niet tot in detail. Als er bijvoorbeeld niets in staat over een voltijdzending of een tempelhuwelijk betekent dit niet dat u daartoe geen kans zult krijgen.

In uw patriarchale zegen vindt u ook uw afstamming van het huis van Israël — u kunt van de stam van

Efraïm, Juda, Manasse of een van de andere stammen zijn.¹ Die afstamming is belangrijk vanwege het verbond van Abraham, dat de belofte van de Heer aan Abraham omvat dat door zijn nakomelingen ‘alle geslachten der aarde [zullen] worden gezegend, ja, met de zegeningen van het evangelie’ (Abraham 2:11). Alle kerkleden behoren tot het huis van Israël, door letterlijke afstamming of door geestelijke adoptie. Als lid van het huis van Israël hebben we een rol te spelen in het uitdragen van het evangelie.

Als u een patriarchale zegen wilt, vraagt u uw bisschop of gemeentepresident om een aanbeveling. U kunt van tevoren vasten en bidden om de ervaring geestelijk rijker te maken. U kunt uw zegen in het bijzijn van naaste familieleden ontvangen.

Als u uw zegen hebt ontvangen, krijgt u een gedrukt exemplaar toegestuurd. Houd die vertrouwelijk; de raad en beloften die erin staan zijn persoonlijk, alleen voor u bestemd en niet om zomaar door anderen te laten lezen. Bestudeer uw zegen vaak, want u zult er raad, troost en bescherming in vinden. ■

NOOT

1. Zie Gids bij de Schriften, ‘Israël’, scriptures.lds.org voor informatie over de twaalf stammen van Israël.

EEN PERSOONLIJKE SCHAT VAN ONSCHATBARE WAARDE



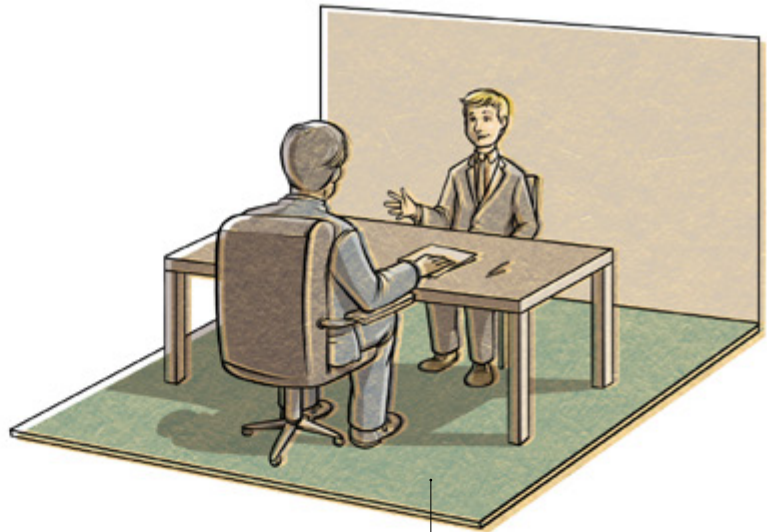
‘Dezelfde Heer die Lehi van een Liahona voorzag, heeft u en mij heden ten dage van een uitzonderlijk en waardevol geschenk

voorzien dat ons leven richting geeft, ons op de gevaren voor onze veiligheid wijst en de weg in kaart brengt, ja, voor een veilige reis zorgt

— niet naar een beloofd land, maar naar onze hemelse woonplaats. Het geschenk waar ik op doel, is uw patriarchale zegen. Elk goed lid van de kerk heeft er recht op om zo’n kostbare persoonlijke schat van onschatbare waarde te ontvangen.’

President Thomas S. Monson, ‘Uw patriarchale zegen: een lichtende liahona’, *De Ster*, januari 1987, pp. 62–63.

Patriarchale zegens vinden hun oorsprong in de tijd van Adam. Hij zegende zijn nageslacht (zie LV 107:53; zie ook Genesis 49 voor het verhaal over Jakob die zijn nageslacht zegent).



Vraag uw bisschop of gemeentepresident of u klaar bent om een patriarchale zegen te ontvangen.

Het ambt van patriarch, dat in het Nieuwe Testament 'evangelist' wordt genoemd, is in de laatste dagen hersteld. Joseph Smith sr. was de eerste patriarch van de kerk.



Hebt u een patriarchale zegen gekregen, bestudeer die dan vaak en probeer de raad die erin staat op te volgen. Dat kan troost geven en u sterken in uw geloof.



Alle patriarchale zegens worden aan de hoofdzetel van de kerk gearhiveerd. Als u uw eigen exemplaar kwijtraakt, kunt u op LDS.org een kopie aanvragen.

DANKBAAR VOOR TEMPELVERBONDEN

Cari Florence

Ik had te horen gekregen dat mijn ongeboren zootje zou sterven.

Was er iets wat mijn verdriet kon verzachten?

Toen ik veertien weken zwanger was van ons derde kind vertelden de dokters ons dat het een miskraam zou worden omdat het kind longproblemen had. Dat was verschrikkelijk nieuws. Ik voelde me overmand door verdriet, doodsbang en onzeker over de toekomst. Die avond gingen mijn man en ik met een bezwaard hart en tranen in de ogen naar de tempel. We verlangden naar antwoorden, leiding en kracht, en we wisten dat we in de serene rust van de tempel dichterbij tot de Heer konden komen. We waren verbaasd over de gemoedsrust die we in de celestiale zaal voelden. Ik wist dat zelfs al zou dit kindje niet op aarde blijven, alles goed zou komen.

Later knielde ik neer en stortte mijn hart voor mijn hemelse Vader uit. Ik vertelde Hem dat ik begreep dat ons zootje hier niet zou blijven, maar dat ik zo mogelijk enkele specifieke zegeningen verlangde. Ik beloofde ook dat ik toch mijn geloof trouw zou blijven, zelfs al kreeg ik die zegeningen niet. Ik vroeg dat ons zootje wat langer bij ons mocht blijven, zelfs al was het maar even, tot ons hele gezin hem hem kon vasthouden. De artsen hadden gezegd dat hij, als hij op

wonderbaarlijke wijze toch geboren werd, paars zou zijn. Ik bad dat ons kindje een normale roze huidskleur mocht hebben, zodat onze andere zootjes niet bang zouden zijn om hun broertje vast te houden. Ik vroeg de Heer om ons te zegenen dat we na de dood van het kindje, dat we Brycen zouden noemen, onze eeuwige band niet zouden vergeten.

De weken verstreken en de artsen stonden versteld van Brycens ontwikkeling, maar lieten er geen twijfel over bestaan dat hij na de geboorte niet lang zou leven. Ik had onbeschrijflijk verdriet omdat we hem kwijt zouden raken, maar ik was ook erg blij omdat hij nog groeide. Het was een zware last om deze zoon die niet lang te leven had te dragen. Telkens als men ons naar het geslacht vroeg of wanneer hij uitgerekend was, moest ik doen alsof alles normaal was en voelde ik mij verdrietig. We kochten een controleapparaat waarmee we zijn hartje dagelijks konden horen kloppen. We wilden dat dierbare geluid voortdurend horen. Ik had immens veel verdriet. De verzoening van de Heiland kreeg een nieuwe betekenis voor mij. Ik begreep eindelijk uit eigen

ervaring dat Jezus Christus niet alleen voor mijn zonden gestorven was, maar ook alle verdriet en pijn voelde. Hij droeg de last als mijn Heiland samen



TROOST VOOR OUDERS

'Joseph Smith heeft de leerstelling verkondigd

dat het kind dat in zijn eerste jeugd sterft in de opstanding als kind verrijst en, wijzend op de moeder van een overleden kind, zei hij: "U zult de vreugde, het plezier en de bevrediging hebben om dit kind na zijn opstanding op te voeden tot het de volle wasdom van zijn geest bereikt." Er is herstelling, er is groei, er is ontwikkeling na de opstanding van de dood. Ik houd van deze waarheid. Het geeft mijn ziel een ruime mate aan geluk, vreugde en dankbaarheid.'

President Joseph F. Smith (1838–1918), *Leringen van kerkpresidenten* — Joseph F. Smith (1998), p. 132.



Brycen leefde maar 72 minuten. Dat was net lang genoeg om ieder de kans te geven om hem vast te houden en liefde te geven. Het was de enige keer dat we als gezin op aarde allemaal bij elkaar waren, maar het was alles waar we op gehoopt hadden.

met me, zodat ik nooit alleen was.

Toen ik 37 weken zwanger was, liet ik me in het ziekenhuis opnemen. Ik wist dat het einde voor Brycen naderde. Het was zowel beangstigend als mooi. De artsen zeiden dat hij maar tien minuten tot een paar dagen zou leven. Ondanks mijn angst voelde ik de geruststelling van de Heer. Brycen Cade Florence werd op 27 januari 2012 geboren. Ik huilde toen hij geboren werd. Hij had een roze huidskleur — zo mooi, zo perfect.

Onze jongens stormden de kamer binnen om hun broertje te zien en vast te houden. We vroegen een fotograaf het ogenblik vast te leggen. Brycen leefde maar 72 minuten. Dat was net lang genoeg om ieder de kans te geven om hem vast te houden en liefde te geven. Het was de enige keer dat we als gezin op aarde allemaal

bij elkaar waren, maar het was precies waarop we hadden gehoopt. De jongens kregen niet genoeg van hun broertje. Ze kusten hem, zongen liedjes en smeekten om hem vast te mogen houden. Hij bleef zelfs lang genoeg bij ons om van zijn vader een zegen te krijgen. Mijn man had daarop gehoopt en erom gebeden.

Als gezin weten we dat 'het goddelijk plan van gelukzaligheid het mogelijk [maakt] dat familiebanden ook na de dood blijven bestaan' en dat tempelverordeningen en -verbonden ervoor zorgen 'dat het gezin voor eeuwig verenigd wordt'. ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.) Voor ons is ons eeuwig gezin het *allerbelangrijkst*. Het mooiste aan het evangelie is dat de dood ons niet zal scheiden. We blijven samen op pad.

Dankzij deze beproeving heb ik ingezien dat God zich met details bezighoudt. Hij heeft ons persoonlijk lief. Er zullen beproevingen en moeilijkheden op ons pad komen, maar God kan ze verlichten. Ik ben meer dan ooit dankbaar voor mijn tempelverzegeling aan mijn man en dat onze kinderen in het verbond geboren zijn. Dankzij Gods prachtige plan voor ons gezin, waaronder het oneindige offer van de Heiland, kunnen we weer samen zijn. Ik vraag me vaak af of ik deze moeilijke beproeving zonder die eeuwige waarheid doorgekomen zou zijn. Ik ben zo ontzettend dankbaar voor het getuigenis dat ik dankzij Brycens korte leven gekregen heb. God heeft mijn ogen en hart meer voor zijn zegeningen geopend. ■

De auteur woont in Arizona (VS).



Ouderling J. Devn Cornish
van de Zeventig



DE POORT VAN DE DOOP

Ik bid dat ieder van ons een beter begrip van de noodzaak van de doop mag krijgen, van de poort die hij opent naar het levenslange proces van bekering, en van de barmhartige verzoenende liefde van onze Heiland.

Glen (niet zijn echte naam) had een chaotisch en verwoestend leven geleid. Als tiener raakte hij bij bendes, criminaliteit en geweld betrokken. Toen hij met de zendelingen kennismakte, vond hij de dingen waarin ze geloofden te mooi om waar te zijn. Maar uiteindelijk kwam hij te weten dat ze toch waar waren en van meer waarde dan alles wat hij tot dan toe wist.

Hij herpakte zich, bekeerde zich oprecht en begon het evangelie na te leven, waarna Glen de wateren van de doop betrad. Hij had een nieuw leven vol licht, gemoedsrust en vreugde gevonden. Hij was rein in de ogen van de Heer.

Nephi heeft gezegd:

Daarom, doet de dingen waarvan ik, zoals ik u heb gezegd, heb gezien dat uw Heer en uw Verlosser ze zal doen; want hiertoe zijn ze mij getoond: dat gij de poort zult kennen waardoor gij moet binnengaan. Want de poort waardoor gij moet binnengaan, is bekering en doop met water; en dan komt de vergeving van uw zonden door vuur en door de Heilige Geest.

En dan zijt gij op dat enge en smalle pad dat tot het eeuwige leven voert; ja, gij zijt door de poort naar binnen gegaan' (2 Nephi 31:17–18).

Die verzen leren ons duidelijk dat de doop, een heilig teken van een verbond tussen God en zijn kinderen, een vereiste voor ons heil is. (zie ook Markus 16:16; Handelingen 2:38; 2 Nephi 9:23–24). Deze verordening is zo

belangrijk en onmisbaar dat zelfs Jezus Zich liet dopen om 'alle gerechtigheid te vervullen' (Mattheüs 3:15).

Nephi spreekt hierover klare taal: 'En nu, indien het voor het Lam Gods, dat heilig is, noodzakelijk is om met water te worden gedoopt teneinde alle gerechtigheid te vervullen, o hoeveel groter is dan niet voor ons, die onheilig zijn, de noodzaak om te worden gedoopt, ja, met water!' (2 Nephi 31:5).

Als we ons laten dopen, getuigen we tot de Vader dat we gewillig zijn een verbond aan te gaan om 'tot de kudde Gods toe te treden en zijn volk te worden genoemd en gewillig zijt elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn;

'ja, en gewillig zijt te treuren met hen die treuren; ja, en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen waar gij u ook moogt bevinden, als getuige van God op te treden, zelfs tot de dood, opdat gij door God zult worden verlost en onder de deelgenoten der eerste opstanding zult worden gerekend, zodat gij het eeuwige leven zult hebben' (Mosiah 18:8–9).

We hernieuwen dat verbond op zondag als we aan het avondmaal deelnemen. De woorden van het verbond die in de avondmaalsgebeden staan, nodigen de kinderen van onze hemelse Vader uit om te getuigen 'dat zij gewillig zijn de naam van [zijn] Zoon op zich te nemen en Hem



altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden die Hij hun heeft gegeven, opdat zij zijn Geest altijd bij zich mogen hebben' (LV 20:77).

Een inleidende verordening

Door ons te laten dopen, tonen we onze bereidheid om God te gehoorzamen, maar de doop stelt ons ook in staat om tot het koninkrijk van God, de Kerk van Jezus Christus op aarde, toe te treden. In de Gids bij de Schriften lezen we: 'De doop door onderdompeling in water door iemand die daartoe het gezag bezit, is de inleidende verordening van het evangelie die noodzakelijk is om lid te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'¹

De Heiland heeft het doel van de doop als volgt aan Nicodemus uitgelegd: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als iemand niet geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk van God niet binnengaan' (Johannes 3:5).

We moeten ons laten dopen door iemand die daartoe het gezag bezit om bij de Vader en de Zoon te kunnen wonen, maar ik ben blij dat de doop nóg een belangrijk doel heeft. De doop is niet alleen de poort waardoor we tot de kerk van de Heer en later het celestiale koninkrijk toetreden. Ze is ook de poort die toegang biedt tot het belangrijke, onmisbare en aanhoudende proces van volmaakt worden in Christus (zie Moroni 10:32, 33), dat ieder van ons nodig heeft en waarnaar ieder van ons verlangt. Dit proces, dat in het vierde geloofsartikel beschreven staat, begint met geloof in de Heer Jezus Christus, gevolgd door bekering, vervolgens 'doop door onderdompeling tot vergeving van zonden', en daarna het ontvangen van de Heilige Geest.

Eenvoudig gezegd, kunnen we dit

anhoudende proces *bekering* noemen. Jezus verwees ernaar in zijn eerste opmerking tot Nicodemus. Als Meesterleraar beantwoordde Hij de onderliggende vraag van Nicodemus over wat hij moest doen om gered te worden door te zeggen: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als iemand niet opnieuw geboren wordt, kan hij het Koninkrijk van God niet zien' (Johannes 3:3).

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft uitgelegd dat opnieuw geboren worden meer dan de doop inhoudt:

'De geestelijke wedergeboorte die in [de Schriften] wordt beschreven, vindt over het algemeen niet in één keer plaats, maar is een aanhoudend proces en niet een eenmalige gebeurtenis. [...]

'Wij *beginnen* met het proces van de wedergeboorte door geloof te oefenen in Christus, ons te bekeren van onze zonden en ons door iemand met priesterschapsgzag te laten dopen door onderdompeling voor de vergeving van zonden.' Maar andere 'essentiële stappen in het proces van de wedergeboorte' zijn 'volledige onderdompeling in, en doorweking met, het evangelie van de Heiland'.²

De 'wedergeboorte' is in feite een andere naam voor bekering. Dat betekent 'een gebroken hart en een verslagen geest' hebben, het enige offer dat de Heiland aanneemt (zie 3 Nephi 9:19–20). Niemand van ons zal het koninkrijk van God 'zien' tot we 'die machtige verandering in [ons] hart' ondervinden (Alma 5:14; zie ook Mosiah 5:2; Alma 5:26).

Dat proces, dat tot vergeving van zonden leidt, begint met genoeg geloof om ons te bekeren en te laten dopen. Dat verduidelijkte Mormon als volgt: 'En de eerste vrucht der bekering is de doop; en de doop komt door

geloof om de geboden te volbrengen; en het volbrengen van de geboden brengt vergeving van zonden' (Moroni 8:25).

Ik had, net als vele andere leden van de kerk, geen indrukwekkende bekeringservaring die Glen en anderen wél gehad hebben. Ik 'ben geboren uit goede ouders' (1 Nephi 1:1; zie ook Enos 1:1) en liet me dopen toen ik acht jaar was. Hoe kan zo iemand dezelfde bekering ondervinden als iemand die op latere leeftijd lid van de kerk wordt?

Een poort tot blijvende bekering

Dat is een van de mooiste dingen die we over de poort van de doop kunnen begrijpen. De doop is niet de bestemming, zelfs niet als hij met de essentiële gave van de Heilige Geest gepaard gaat. De doop is de poort tot het aanhoudende, levenslange proces van ware en blijvende bekering.

Net als bij ieder nieuw lid begint het proces met een oprecht verlangen naar geloof om de wil van de Vader te doen door zich te laten dopen. Vervolgens denken we na over onze begane zonden en doen we ons uiterste best om ze te verzaken, belijden, het waar mogelijk goed te maken, en ze nooit meer te begaan. Na de doop ontvangen we het recht om de Heilige Geest als constante metgezel te hebben als wij de Heiland steeds indachtig zijn in alles wat we denken, doen en zijn. En aldus worden we rein gemaakt (zie 2 Nephi 31:17).

Maar wat gebeurt er als we na onze doop zondigen? Is alles dan tevergeefs? Onze barmhartige Vader heeft maatregelen getroffen voor onze menselijke zwaktes. We kunnen opnieuw werken aan het proces van geloof en hoop in Christus en oprechte bekering. Maar deze keer, en alle volgende keren, hoeven we ons niet opnieuw te laten

dopen. De Heer heeft in de plaats daarvan in het avondmaal voorzien. Dat geeft ons wekelijks de mogelijkheid om ons leven onder de loep te nemen (zie 1 Korinthe 11:28) en onze zonden symbolisch op het altaar van de Heer te plaatsen als we ons oprecht bekeren, Hem opnieuw om vergiffenis vragen, en vervolgens ons nieuwe leven voortzetten.

Dat is het proces dat koning Benjamin beschreef toen hij het had over de natuurlijke mens afleggen en een heilige worden door de verzoening van Christus, de Heer (zie Mosiah 3:19). Het is het verlichtende en verheffende proces waar Paulus over sprak toen hij zei: 'Met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen. [...]

'Dit weten wij toch, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou worden en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen' (Romeinen 6:4, 6).

Dat is het aanhoudende en versterkende proces dat ons toestaat om ons met de engelen in de barmhartigheid en verdiensten van Christus te verheugen (zie Alma 5:26). Het houdt de geestelijke groei in die beschikbaar is als we de verordeningen ontvangen en de bijhorende verbonden nakomen die ons door middel van priesterschapsordeningen en in de tempel worden aangeboden.

Ik bid dat ieder van ons een beter begrip van de noodzaak van de doop mag krijgen, van de poort die hij opent naar het levenslange proces van bekering, en van de barmhartige verzoenende liefde van onze Heiland, die 'aan de deur' staat (Openbaring 3:20) en ons uitnodigt binnen te komen en voor eeuwig bij Hem en de Vader te wonen. ■



NOTEN

1. Gids bij de Schriften, 'Doop, dopen', scriptures.lds.org.
2. Zie David A. Bednar, 'U moet wedergeboren worden', *Liahona*, mei 2007, p. 21; cursivering toegevoegd.



Eén nieuwe tempel, DRIE NIEUWE KANSSEN

Het leven van deze drie gezinnen veranderde toen ze een van de open dagen van de Quetzaltenangotempel (Guatemala) bezochten.

Don L. Searle

Oudere zendeling in het gebied Midden-Amerika, 2012–2014

Het begin van een nieuw leven

In de zomer van 2011 stond de familie Wundram op het punt om van Guatemala naar de Verenigde Staten te verhuizen, zodat Carlos Wundram, arts van beroep, verder zou kunnen studeren.

Hij herinnert zich: 'Toen we op het punt stonden om weg te gaan, werd ik ergens door tegengehouden.' Zijn vrouw, Adriana, had hetzelfde gevoel. Ze gingen samen in gebed en kregen de bevestiging in hun hart dat ze niet moesten gaan.

Ze annuleerden hun plannen en vroegen zich af wat de Heer voor hen in petto had. Vier maanden later kwamen ze erachter.

Carlos was al vanaf zijn veertiende lid van de kerk, maar was inactief geworden toen hij op 21-jarige leeftijd met zijn universitaire studie begon.

Adriana, die geen lid van de kerk was, wilde al lang met een heilige der laatste dagen trouwen. Een goede vriendin van haar was met een teruggekeerde zendeling getrouwd, een tedere, liefdevolle en attente man. Adriana wilde ook zo'n man.

Toen ze verkering kregen, spraken Adriana en Carlos niet over zijn godsdienst. Maar hij bleek wel veel van dezelfde eigenschappen te hebben als de man van haar vriendin. Hij was geen macho. Toen ze getrouwd waren en kinderen hadden, stelde ze het op prijs dat hij de kinderen in bad deed en luiers verschoonde!

Toen hun drie kinderen opgroeiden, 'kregen we het gevoel dat we dicht bij God moesten leven', zegt Carlos. In de christelijke kerk die ze een tijdje bezochten, vonden ze niet waar ze naar op zoek waren. Maar ze bleven het gevoel houden dat ze dicht bij God moesten komen.

Nadat ze hun plannen om naar de Verenigde Staten te verhuizen hadden geannuleerd, besloten ze om hun huis op te knappen. Ze kochten onder andere nieuwe ramen. Ze vonden de man die de ramen kwam installeren, José Mena, meteen heel aardig. Op een dag spraken ze even met hem over godsdienst. Hij zei dat hij lid van De Kerk

van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was. Carlos zei dat hij daar ook lid van was, maar dat hij al lang niet naar de kerk was geweest.

De volgende keer dat broeder Mena aan de ramen kwam werken, nam hij voor alle gezinsleden een exemplaar van het Boek van Mormon en van de *Liahona* mee. Toen Carlos het tijdschrift begon te lezen, kreeg hij geestelijke gevoelens die hem bekend voorkwamen. Toen nodigde broeder Mena hen uit om naar een van de open dagen van de Quetzaltenangotempel te komen.

Toen ze in de tempel waren, vroegen de kinderen: 'Pa, hoe kunnen we lid van deze kerk worden?' Toen ze weggingen, bleef hun jongste zoon, Rodrigo (10), nog even achter om met de hulp van zijn moeder een kaartje in te vullen om een bezoek van zendingen aan te vragen.

Het gezin kreeg de zendingenlessen. 'Ik wilde graag dat mijn gezin zich zou laten dopen, maar ik wilde ze niet onder druk zetten,' zegt Carlos. 'Maar ze voelden zelf de Geest.'

Adriana en de kinderen lieten zich in december 2011 dopen, enkele dagen vóór de inwijding van de Quetzaltenangotempel. 'De grote zegen die God me heeft gegeven, is dat ik ze kon dopen,' zegt Carlos. Ruim een jaar later is het gezin in de tempel aan elkaar verzegeld, een vreugdevolle ervaring voor hen allen.



De kans om aan elkaar verzegeld te worden

Toen Ana Victoria Hernández, die geen lid van de kerk was, met Belbin Calderón trouwde, was hij wel lid, maar ging hij niet naar de kerk omdat hij op zondag altijd moest werken. Belbin zegt dat hij door een sterk gevoel is teruggekomen. Hij herinnert zich: 'Ik nam ontslag omdat ik naar de kerk wilde gaan.' Toen hij weer actief was, merkte zijn vrouw dat hij nederiger werd, en dat er thuis meer eensgezindheid was.

Belbin hoopte dat zijn vrouw ook interesse in het evangelie zou krijgen, maar hij zette haar nooit onder druk. Op een zondag, toen ze de boekenkast aan het afstoffen was, zag Ana Victoria een van Belbins boeken over de geschiedenis van de kerk staan. Nieuwsgierig begon ze erin te lezen. De verhalen over de offers van de pioniers raakten haar diep.

Enkele weken later kwam de *Liahona* van oktober 2011 uit, een bijzondere uitgave over het Boek van Mormon. Opnieuw uit nieuwsgierigheid begon Ana Victoria het Boek van Mormon te lezen. Ze beseftte al snel dat het niet alleen een geschiedenis was, maar dat er ook woorden van profeten in stonden. Ze ging met haar man en kinderen mee naar de avondmaalsdienst.

Toen woonden zij en haar gezin een van de open dagen van de Quetzaltenangotempel bij. Ana Victoria was ontroerd toen ze leerde dat haar gezin voor eeuwig aan elkaar verzegeld kon worden. 'Dat maakte veel indruk op me. Ik voelde dat ik aan hen verzegeld wilde worden', herinnert ze zich. Ze volgde de zendelingenlessen en liet zich op 7 december 2011 dopen. Vier dagen later woonde ze de inwijding van de tempel bij.

Broeder en zuster Calderón en hun kinderen zijn in december 2012 in de tempel aan elkaar verzegeld. Ana Victoria zegt dat ze haar vreugde niet onder woorden kan brengen, 'nu ik weet dat we voor eeuwig bij elkaar kunnen zijn.' Belbin noemt de zekerheid van hun verzegeling 'de grootste zegen die ik me kan voorstellen.'



De tempel heeft zijn geest geraakt

Met de bouw van een tempel in Quetzaltenango (Guatemala) ging de droom van Mónica Elena Fuentes Álvarez de Méndez in vervulling. Ze is de dochter van een pionier in de kerk die haar liefde voor het evangelie en alle bijbehorende zegeningen heeft bijgebracht. Haar moeder, Magda Ester Álvarez, had zich in 1953 laten dopen, zes jaar nadat de zendelingen voor het eerst in Guatemala waren aangekomen.

Mónica groeide op in de kerk en trouwde uiteindelijk met een goede man, Enio Méndez, die geen lid van de kerk was. Hij steunde zijn vrouw en dochter in hun kerkactiviteiten en hij bewonderde de leden, maar hij zag er geen heil in om zich te laten dopen. Maar Mónica herinnert zich dat haar moeder haar verteld had dat haar man ooit lid van de kerk zou worden. 'Ik ben altijd blijven geloven', zegt ze, hoewel ze geen idee had hoe zijn bekering tot stand zou komen.

Haar moeder vond het altijd heerlijk om af en toe naar de tempel in Guatemala-Stad te gaan, en ze was dolblij toen in 2006 een tempel in Quetzaltenango werd aangekondigd. Maar Magda Álvarez kreeg een ongeneeslijke ziekte en overleed in 2008, voordat er met de bouw van de tempel in Quetzaltenango was begonnen.

Mónica en haar jongvolwassen dochter, Mónica Esther Méndez Fuentes, werkten als gids tijdens de open dagen van de Quetzaltenangotempel. Enio woonde een van de open dagen bij, en zonder dat zij het wisten, ging hij nog twee keer.

Toen ze op de laatste open dag de tempel uitgingen, vroegen Mónica en haar dochter zich af of de

voorspelling van Magda Álvarez over Enio ooit uit zou komen.

Enio had altijd gevonden dat het best aanvaardbaar was dat hij lid van zijn kerk was en dat zijn vrouw en dochter lid van hun kerk waren. Als ze elkaars geloof maar respecteerden. Maar na zijn ervaringen met de open dagen van de tempel had hij veel om over na te denken. 'Zonder wat tegen ze te zeggen, begon ik te vasten en te bidden', herinnert hij zich. Hij ging de bergen in, waar hij graag over dingen nadacht. 'Ik vroeg de Heer wat ik moest doen.' Hij wist natuurlijk wel wat hij moest doen, maar hij moest zijn twijfels uit de weg ruimen.

Enio liet zich in april 2012 dopen — een ontroerende gebeurtenis voor zijn vrouw en zijn dochter.

En in oktober 2013 is het gezin Méndez in de Quetzaltenangotempel aan elkaar verzegeld. Zuster Méndez zei dat ze blij waren dat er een eeuwig doel was bereikt en dat ze hoopten dat ze tot het eind van hun leven getrouwd zouden blijven. ■



SCHITTEREN ALS EEN JUWEEEL

Bij de hoeksteencereemonie vóór de inwijding van de Quetzaltenangotempel (Guatemala) beloofde president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium: 'Deze tempel zal eeuwige gezinnen naar deze plek en dit land brengen.'¹ Onder 'de zoons en dochters van Lehi',² zoals president Uchtdorf ze noemde, is de tempel een baken van hoop geworden. En over de schoonheid van de tempel zei hij: 'Hij schittert als een juweel en is een juweel voor dit gebied.'³

DE QUETZALTENANGOTEMPEL (GUATEMALA)

Op 16 december 2006 door president

Gordon B. Hinckley (1910-2008) aangekondigd.

Op 11 december 2011 door president Dieter F.

Uchtdorf ingewijd.

126 duizend bezoekers hebben in november 2011

de open dagen bijgewoond

136ste tempel in de wereld

Tweede tempel in Guatemala (na de Guatemala-Stadtempel, die in 1984 door president Hinckley is ingewijd)

De tempel heeft een vloeroppervlak van bijna tweeduizend vierkante meter

Tempeldistrict: zestigduizend leden in vijftien ringen en zeven districten

NOTEN

1. Dieter F. Uchtdorf. In: Jason Swensen, 'Quetzaltenango Guatemala Temple: "This Temple Will Bring Eternal Families to This Place and Country,"' *Church News*, 11 december 2011, ldschurchnews.com.
2. 'Quetzaltenango Guatemala Temple: Dedicatory Prayer,' ldschurchtemples.com/quetzaltenango.
3. 'Dedication Held for Quetzaltenango Guatemala Temple,' Church Newsroom, 11 december 2011, mormonnewsroom.org.



HOE FAMILIEGESCHIEDENIS ONS hart en verstand VERANDERT

Door onze familiegeschiedenis uit te zoeken en tempelverordeningen voor onze voorouders te verrichten, zien we de onmetelijkheid, maar ook het persoonlijke karakter van Gods plan.

Amy Harris

Hoogleraar geschiedenis en genealogie,
Brigham Young University

Jarenlang moest ik telkens als ik naar de tempel ging aan mijn betovergrootmoeder Hannah Mariah Eagles Harris (1817–1888) denken, maar niet omdat ik tempelwerk voor haar moest verrichten.

Mariah (zo wilde ze genoemd worden) is een van de redenen waarom mijn gezin lid van de kerk is. Ze liet zich in 1840 in Engeland dopen, ontving in Nauvoo (Illinois, VS) haar begiftiging, werd in Winter Quarters (Nebraska) aan haar man verzegeld, en stierf in Utah. In de tempel moest ik niet denken aan de verordeningen die voor haar verricht moesten worden, maar aan hoe die verordeningen ons voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar verbonden.

Als kind groeide ik op in dezelfde plaats waar zij gewoond had en later bezocht ik Winter Quarters, Nauvoo en het kleine Engelse dorpje waar ze geboren was. Ik was onder de indruk van de grote afstand die ze afgelegd had en van de grote verschillen tussen haar leven en dat van mij.

Ondanks die verschillen in tijd en omstandigheden voel ik me toch met mijn betovergrootmoeder verbonden, zowel door het verzegelingsverbond als door mijn kennis van haar leven. Die band is de reden waarom we familiegeschiedenis en tempelwerk voor de doden doen.

Door familiehistorisch onderzoek te doen, leren we over de onmetelijkheid en omvang van Gods schepping



en wordt de persoonlijke en barmhartige reikwijdte van de verzoening van Christus onderstreept.

Meer liefde dankzij familiegeschiedenis

De Heer heeft gezegd dat hoewel de werelden die Hij voor zijn kinderen geschapen heeft 'voor de mens ontelbaar [zijn], alle dingen [bij Mij] zijn geteld, want ze zijn de mijne en Ik ken ze' (Mozes 1:35). Familiegeschiedenis en tempelwerk bieden ons de gelegenheid om tot het heilswerk van Jezus Christus bij te dragen.¹ Als we dat doen, ontwikkelen we liefde en barmhartigheid voor onze familieleden, burens en iedereen die we tegenkomen, want ze zijn allen onze broeders en zusters.²

Als we met onze eigen voorouders bezig zijn, zien we de omvang van het plan en de schepping van onze hemelse Vader in. De Heer schiep een plek waar we beproefd konden worden en geloof konden ontwikkelen, maar omdat zeer weinigen de kans hebben om de volheid van Gods verbonden in dit leven te ontvangen, herinnert plaatsvervangend werk ons eraan dat de Heer *al* zijn kinderen liefheeft en een weg bereid heeft, zodat iedereen ervoor kan kiezen om de volledige zegeningen van het evangelie ongeacht zijn omstandigheden in dit leven te aanvaarden (zie 2 Nephi 26:20–28, 32–33).

Daarnaast wordt ons uit het leven van onze voorouders duidelijk dat het leven niet altijd makkelijk is, dat er in deze gevallen wereld teleurstelling en ongelijkheid is. Maar als

Over de leer van de verlossing voor de doden heeft de profeet Joseph Smith gezegd: ‘Laten de bergen juichen van vreugde; en al gij valleien, roept luide, en al gij zeeën en droge landen, verkondigt de wonderen van uw Eeuwige Koning! En gij, rivieren en stroompjes en beken, stroomt voort met blijdschap. Laten de wouden en alle bomen des velds de Heer loven; en gij vaste rotsen, weent van vreugde! En laten de zon, de maan en de morgensterren tezamen zingen, en laten alle zonen van God van vreugde juichen! En laten de eeuwige scheppingen zijn naam verkondigen tot in alle eeuwigheid!’ (LV 128:23).



we meer over hun leven te weten komen en plaatsvervangend werk voor hen doen, worden we er ook aan herinnerd dat niemand zich buiten het bereik van de liefde van God bevindt (zie Romeinen 8:38–39).

Mijn betovergrootmoeder Mariah putte uit die waarheid kracht toen die voor het eerst tot haar gepredikt werd. Toen de eerste plaatsvervangende dopen in 1840–1841 in de Mississippi en in de nog niet voltooide Nauvootempel plaatsvonden, greep ze de kans om zich voor haar overleden zus te laten dopen, die gestorven was vóór de zendingen in Engeland aankwamen.³ Hoewel ik Mariah nooit ontmoet heb, deel ik haar liefde voor broers en zussen en de kennis dat die liefde dankzij tempelverbonden na de dood kan blijven bestaan. Doordat ik dat over haar te weten ben gekomen, voel ik ook liefde voor haar.

Het is niet verwonderlijk dat de profeet Joseph Smith haast overweldigd werd door de mooie en barmhartige leer van de verlossing voor de doden, die hij de ‘heerlijkste aller onderwerpen in verband met het eeuwigdurend evangelie’ (LV 128:17) noemde: ‘Laten de bergen van vreugde juichen, en al gij valleien het uitroepen; en al gij zeeën en al het droge land de wonderen van uw eeuwige Koning verhalen! En gij, rivieren en stroompjes en beken, stroomt voort met blijdschap. Laten de wouden en alle bomen des velds

de Heer loven; en gij vaste rotsen, weent van vreugde! En laten de zon, de maan en de morgensterren tezamen zingen, en laten alle zonen van God van vreugde juichen! En laten de eeuwige scheppingen zijn naam verkondigen tot in alle eeuwigheid!’ (LV 128:23).⁴

Net als Mariah, die zich enthousiast voor haar zus liet dopen, waren de andere eerste heiligen ook vervuld van vreugde. Een van hen, Sally Carlisle, schreef: ‘Wat is het magnifiek dat we geloven en [...] ons nu voor al onze overleden vrienden kunnen laten dopen en ze kunnen redden voor zover hun gegevens ons bekend zijn.’⁵

Voor allen — en voor die ene

U merkt dat de onmetelijkheid van familiegeschiedenis door het persoonlijke aspect getemperd wordt. We komen niet alleen de grootheid maar ook de diepte van de liefde van de Heer te weten, want hij geeft om het individu. De Heer die het vallen van een mus opmerkt en het ene verloren schaap zoekt (zie Mattheüs 10:29; Lukas 15:4), verlost ons niet en masse, maar een voor een, net zoals hij de mensen tijdens zijn aardse bediening hielp en het volk bij de tempel in het land Overvloed zegende (zie 3 Nephi 17).

Op dezelfde manier leerde de Heer de eerste heiligen een uiterst nauwkeurige maatstaf voor het bijhouden van

het plaatsvervangend werk van ieder persoon (zie LV 128:1–5, 24). Bijgevolg zoeken we nauwgezet naar onze individuele voorouders, niet slechts naar catalogi met namen. Door dit werk vangen we een glimp van Gods barmhartigheid, mededogen, en de waarde van iedere ziel op.

Als we te weten komen wat onze voorouders hebben meegemaakt, leren we bovendien onze voorouders lief te hebben, ongeacht hun tekortkomingen en gebreken. Doordat we weten hoe de onbestendigheden van het leven de keuzes van onze voorouders beïnvloedden, voelen we medeleven voor hen. Dat proces helpt ons om diezelfde liefde voor de levenden te ontwikkelen, zowel in ons gezin als voor al Gods kinderen. Als we begrijpen dat alle mensen, zelfs de meerderheid die op aarde leefde zonder een kans om verbonden te sluiten en verordeningen te ontvangen, kinderen van hemelse Ouders zijn, leren we waarderen dat het leven een beproeving van geloof en standvastigheid is voor iedereen die ooit geleefd heeft, ‘naar zijn gebruik van het licht dat [God] hem geeft’.⁶

De zuiverende invloed van familiehistorisch werk kan ons eigen vermogen om lief te hebben, stimuleren. Als we mensen die lang geleden gestorven zijn en die heel anders leefden dan wij leren liefhebben, zullen we dan niet beseffen hoe liefdevol en barmhartig God jegens ons is? En kunnen we dan onze familieleden en naasten niet liefhebben en hun tekortkomingen door de vingers zien?

Als anderen de enige foto van mijn betovergrootmoeder Mariah zien, zeggen ze vaak dat ze er hard en onaangenaam uitziet. Ik verdedig haar altijd onmiddellijk omdat ik haar ken. Ik ken de vrouw die als jong meisje en later als moeder met kleine kinderen langs de rivier de Severn wandelde. Ik ken de vrouw die de oceaan overstak en tijdens

de reis haar vierde kind het leven schonk. Ik ken de vrouw die haar man bij het leger zag gaan en bij zijn afwezigheid een baby verloor. Ik ken de vrouw die ruim 1600 kilometer naar een nieuwe woonplaats in de westelijke Amerikaanse woestijn trok. Ik ken de vrouw die werkte, verbonden sloot, op de boerderij leefde en liefhad. En omdat ik haar ken, beseff ik een beetje beter hoeveel onze hemelse Ouders van haar en van al hun kinderen houden.

Familiegeschiedenis — de omvang en barmhartige reikwijdte

Familiegeschiedenis draait niet om een computer gebruiken, een oud handschrift lezen of nauwgezet aantekeningen maken. Dat zijn hulpmiddelen en manieren om familiegeschiedenis te doen, maar ze zijn niet de kern van familiegeschiedenis, noch omvatten ze het belang van waarom heiligen der laatste dagen hun voorouders opzoeken. Familiegeschiedenis leert ons in essentie de omvang van de schepping en verlossing, en herinnert ons tegelijkertijd aan de persoonlijke en barmhartige reikwijdte van de verzoening van Christus.

Onze voorouders uitzoeken kan een vergelijkbaar effect op ons hart en ons verstand hebben als we beseffen dat al die mensen — ‘ontelbaar als het zand aan de oever der zee (Mozes 1:28) — kinderen van hemelse Ouders zijn, die hen liefhebben en kennen. Het is niet verwonderlijk dat Joseph de ingang tot het celestiale koninkrijk beschreef als een poort van ‘bovenaardse schoonheid’ (LV 137:2), want wat kan er mooier zijn dan gered zijn met de mensen die we kennen en liefhebben, die net als ons door Gods overvloedige en persoonlijke liefde verlost zijn? Ik kijk ernaar uit mijn betovergrootmoeder Mariah aan die poort te zien. ■

NOTEN

1. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 509.

2. Ouderling Russell M. Nelson heeft gezegd dat één functie van de geest van Elia een bijzondere ‘manifestatie [is] van de Heilige Geest die getuigt van de goddelijke aard van de familie’. Dit kan zowel de goddelijke aard van onze aardse familierelaties als de goddelijkheid en het potentieel van al Gods kinderen betekenen. Zie Russell M. Nelson, ‘A New Harvest Time’, *Ensign*, mei 1998, p. 34. Zie ook Richard G. Scott,

‘De vreugdevolle verlossing van de doden’, *Liahona*, november 2012, p. 93.

3. Mariah Harris gedoopt voor zuster Edith Eagles, 1841, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, Nauvoo Proxy Baptism Records, 1840–1845, hoofdbibliotheek voor familiegeschiedenis US/Canada film 485753, item 2, deel A, p. 42.

4. Voor een uitgebreide verhandeling over hoe de sterfgevallen in zijn familie de zoektocht van Joseph Smith naar antwoorden over de verlossing van de doden

beïnvloedde, zie Richard E. Turley jr., ‘The Latter-day Saint Doctrine of Baptism for the Dead’ (haardvuuravond familiegeschiedenis aan de BYU, 9 november 2001), familyhistory.byu.edu.

5. Sally Carlisle. In: Steven Harper, *Making Sense of the Doctrine and Covenants: A Guided Tour through Modern Revelations* (2008), pp. 470–471.

6. *Leringen: Joseph Smith*, p. 437; zie ook Deuteronomium 8:2; Moroni 7:16; Leer en Verbonden 76:41–42; 127; 137:7–9; Abraham 3.



**Ouderling
Neil L. Andersen**
van het
Quorum der
Twaalf Apostelen

‘Mijn dagen’ van tempels en technologie

Dit zijn jouw dagen om je hart meer tot je voorouders te wenden en de heilsverordeningen aan miljoenen familieleden aan te bieden.

Heb je je weleens afgevraagd waarom je nu naar de aarde gestuurd bent in plaats van in een andere periode van de geschiedenis? Hoe zou het geweest zijn om aan de zijde van Mozes te staan of met Maria, de moeder van Jezus, bevriend te zijn? Of hoe zou het geweest zijn om in Nauvoo te wonen toen de profeet Joseph daar rondliep, of samen met andere tieners de handkarren 1600 kilometer voort te trekken naar je nieuwe woonplaats in de Salt Lake Valley?

Soms kijken we naar het verleden of naar een andere plek en vragen we ons af: Waarom ik niet? Waarom woon ik hier, en waarom nu?





Ik geef ieder van jullie de uitdaging een persoonlijk doel te stellen om evenveel namen klaar te maken voor de tempel als dopen die je in de tempel doet.

Je bent niet de eerste die zich over de tijdsperiode en locatie van zijn leven stelt. Een profeet die in Amerika woonde, had dezelfde vragen. Zijn naam was Nephi — niet de Nephi aan het begin van het Boek van Mormon, maar Nephi de zoon van Helaman de tweede en achterkleinzoon van de profeet Alma de jonge.

In Nephi's tijd waren geld, macht en populariteit belangrijker dan het goede doen. Veel mensen sloegen de geboden openlijk in de wind. Ze logen, stalen en negeerden de wet van kuisheid. Wie de geboden onderhielden, werden bespot en mishandeld (zie Helaman 7:4–5, 21; 8:2, 5, 7–8).

‘Toen Nephi [die dingen] zag, was zijn hart [...] opgezwollen van droefheid; en in zijn zielenmart riep hij uit:

‘O, had ik mijn dagen maar kunnen doorbrengen in de dagen dat mijn vader Nephi pas uit het land Jeruzalem was gekomen, zodat ik mij met hem had kunnen verheugen in het beloofde land; toen was zijn volk gezeggelijk, onwrikbaar in het onderhouden van de geboden Gods, en traag om zich tot het bedrijven van ongerechtigheid te laten

verleiden; en zij waren snel om te luisteren naar de woorden des Heren —

‘ja, als ik in die dagen had kunnen leven, dan had mijn ziel vreugde gevonden in de gerechtigheid van mijn broeders’ (Helaman 7:6–8).

Nephi was een fantastische profeet van God, maar even vroeg hij zich af waarom hij in *zijn* tijd op aarde leefde. Hij wist dat de Heiland in de nabije toekomst naar de aarde zou komen, maar op dat ogenblik leken de prachtige gebeurtenissen die spoedig plaats zouden vinden hem even te ontgaan.

Slechts twintig jaar later zou er een nacht zonder duisternis zijn en zou Jezus in Bethlehem geboren worden. 55 jaar later zou de Heiland opgestaan en verheerlijkt uit de hemel neerdalen bij de heiligen in het land Overvloed. Nephi's zoon zou aanwezig zijn en de Heiland zou hem persoonlijk toespreken en hem als een van de twaalf apostelen op het westelijke halfmond ordenen. We mogen veronderstellen dat de dochters, zoons, kleindochters en kleinzoons van Nephi bij de 2500 heiligen waren die Christus uitnodigde om een voor een voorwaarts te treden en persoonlijk de afdrukken van de

spijkers in zijn handen en voeten te voelen. Het is aannemelijk dat de achterkleinkinderen van Nephi bij de kleine kinderen waren die de Heiland een voor een zegende en die met vuur omringd en door engelen gediend werden. Had Nephi een duidelijk toekomstbeeld van zijn rechtschapen familieleden en vrienden gekregen, dan zou hij hoogstwaarschijnlijk niet gewild hebben dat de tijd van zijn sterfelijk leven gewijzigd werd.

Gelukkig bleef Nephi rechtschapen, onderwees hij de mensen moedig, verrichtte hij grote wonderen, en profeteerde hij samen met de profeet Samuël over de komst van de Heiland. De Heer beloofde hem hoogstpersoonlijk dat Hij Nephi voor eeuwig zou zegenen (zie Helaman 10–11; 16).

Hoewel hij zich vragen stelde over zijn tijd en plek, besloot hij met erg krachtige woorden: ‘Zie, mij zijn deze dagen toegewezen’ (Helaman 7:9).

Geliefde jonge broeders en zusters, dit zijn jullie dagen. Jij bent gekozen om in de laatste jaren vóór de wederkomst van de Heiland op aarde te leven. We weten niet precies op

welke dag of in welk jaar Hij wederkomt, maar we zien de tekenen van zijn komst.¹

Op een dag zullen wij, net zoals Nephi zijn belangrijke rol in de voorbereiding van het bezoek van de Heiland aan de Nephieten beseftte, terugkijken en inzien dat het een heerlijke zegening was om in onze tijd te leven en de wereld op de wederkomst van de Heiland voor te bereiden. Laten we verder kijken dan de moeilijkheden en hindernissen op ons pad en ons richten op ons belangrijke doel en de heerlijke tijd die ons te wachten staat. Laten we ons Nephi’s woorden eigen maken: ‘Mij zijn deze dagen toegewezen.’

Wat vraagt de Heer van jou als dit jouw dagen zijn? Ten eerste, wordt er van je verwacht dat je de naam van Christus op je neemt. Kom meer over Hem, zijn liefde en onbeschrijflijke goedheid voor jou te weten en neem je voor dat je zijn geboden altijd zult onderhouden. Je dient de Heiland te volgen, God lief te hebben en je naasten te dienen. Ieder van ons heeft het voorrecht om als discipel van Christus te leven, door



zijn Geest geleid te worden en onze naasten op te bouwen.

Een heilige plicht

Sommige ervaringen zijn voor bepaalde generaties weggelegd. Ik wil je over een van jouw heilige plichten vertellen die specifiek voor deze generatie geldt.

Pas enkele jaren geleden kregen we tempels over de hele wereld. Door de inwijding van de Phoenixtempel (Arizona) op 16 november 2014 zijn er nu wereldwijd 144 tempels in gebruik. In mijn jeugd waren er maar dertien tempels van de kerk.

Mijn vrouw, Kathy, is in de Amerikaanse staat Florida opgegroeid. Toen ze vijf jaar was, namen haar ouders hun gezin mee naar de tempel om voor eeuwig aan elkaar verzegeld te worden. Op hun reis naar de Salt Laketempel legden ze 4000 kilometer door de Verenigde Staten af. Ze deden er met de auto zes dagen over. Nu zijn er 47 tempels die dichterbij hun huis in Florida liggen dan de Salt Laketempel.

President Thomas S. Monson heeft de jongeren van de kerk aangemoedigd om vaak

naar de tempel te gaan en er dopen voor de doden te doen. Hij heeft het volgende gezegd: 'En, jonge vrienden in je tienerjaren, richt je altijd op de tempel. Doe niets dat je ervan weerhoudt om er naar binnen te gaan en deel te hebben aan de heilige en eeuwige zegeningen daar. Ik prijs diegenen onder jullie die al geregeld naar de tempel gaan om dopen voor de doden te doen, en die daarvoor heel vroeg opstaan zodat je vóór schooltijd kunt dopen. Ik kan geen betere manier bedenken om een dag te beginnen.'²

Je hebt geluisterd naar de profeet van de Heer en elk jaar krijgen miljoenen aan de andere zijde van de sluier de kans om hun doop te aanvaarden. Geen enkele generatie in de geschiedenis van de aarde heeft jullie voorrecht gehad om naar het huis van de Heer te gaan en bij te dragen tot het heil van wie jullie zijn voorgedaan.

Zoals je weet, is er een belangrijke *eerste* stap die ons in staat stelt om dit heilige tempelwerk te verrichten. We dienen onze voorouders uit te zoeken.

Tijdens het eerste bezoek van Moroni aan de profeet Joseph Smith vertelde hij

De profeet Joseph Smith noemde dit werk een 'verbindende schakel' die families van generatie tot generatie aan elkaar verbindt (LV 128:18).





Joseph dat 'het hart der kinderen zich tot hun vaderen [zou] wenden' (LV 2:2). De profeet Joseph legde later uit dat de leden van de kerk 'verlossers op de berg Zion' moesten worden. 'Maar hoe kunnen de heiligen verlossers op de berg Zion worden?' vroeg hij. 'Door tempels te bouwen [en] alle verordeningen te ontvangen ten behoeve van al hun overleden voorouders. [...] Dat is de schakel die het hart van de vaderen aan de kinderen bindt, en dat van de kinderen aan de vaderen.'³

De profeet Joseph noemde dit werk een 'verbindende schakel' die families van generatie tot generatie aan elkaar verbindt (LV 128:18). Zo'n schakel werd in de tijd van Joseph gemaakt door twee stukken metaal in een hete oven te smelten, ze samen te brengen als ze nog hamerbaar zijn, en ze vervolgens te laten afkoelen en harden tot een onbreekbare ketting. Het belang van de krachtige, geestelijke ketting die ons allen voor eeuwig verbindt, staat duidelijk in de Schriften: 'Zonder hen kunnen wij niet tot volmaking komen; evenmin kunnen zij zonder ons tot volmaking komen' (LV 128:18).

In het verleden zochten vooral oudere leden van de kerk naar de namen van voorouders, noteerden die en namen ze mee naar de tempel. Waarom was dat zo? Omdat het heel veel tijd en moeite vergde. Het begon meestal met het doorzoeken van grote spoelen microfilms. Het hield nauwkeurig omgaan met datums en plaatsen in, dikke geschiedkundige boeken met beperkte beschikbaarheid, en soms verafgelegen begraafplaatsen in een ander land.

Pas de laatste jaren kunnen we onze voorouders op het internet zoeken, en de laatste maanden hebben we op dat gebied enorme vooruitgang gemaakt. De komende maanden zal er nog meer beschikbaar komen.

Jullie generatie is heel toegewijd in tempelbezoek geworden, en in de komende maanden en jaren zullen jullie even goed worden in het zoeken van namen en die naar de tempel meenemen.

Ik geef ieder van jullie de uitdaging een persoonlijk doel te stellen om evenveel namen klaar te maken voor de tempel als dopen die je in de tempel doet. (Ga naar templechallenge.lds.org om de uitdaging aan te gaan.) Er schuilt iets krachtigs in zoeken naar personen die tempelverordeningen



Als we vanuit het perspectief van onze familie, onze voorouders en onze nakomelingen naar onszelf kijken, beseffen we dat we deel uitmaken van een geweldige ketting die ons allen verbindt.

nodig hebben, meer over hun achtergrond leren, en vervolgens van hun heilige verordeningen deel uitmaken. Zo word je een ‘verlosser op de berg Zion’ (zie Obadja 1:21 en IV 103:9). Er is een bepaalde vreugde en voldoening die we alleen door geestelijke gevoelens krijgen. We zijn voor eeuwig met onze voorouders verbonden.

Sommige van onze gezinnen zijn al vele generaties lid van de kerk, en veel van het werk voor onze rechtstreekse voorouders is al verricht. In 2013 zag ik mijn voorouders voor de eerste keer online op een waaierdiagram, onder wie ook mijn overgrootvader Niels Andersen, naar wie ik vernoemd ben, en mijn betovergrootvader Moroni Stocks, het eerst lid van onze familie dat naar een profeet uit het Boek van Mormon genoemd werd. Ik kon foto’s van tientallen familieleden online bekijken. Weet jij hoe jouw overgrootouders eruit zagen?

Onze neven en nichten zoeken

Als jouw diagram niet zo volledig is als het mijne, heb je eerst de opdracht om het zo goed mogelijk in te vullen. Er is elke maand meer en meer informatie beschikbaar.

Als je diagram even goed ingevuld is als het mijne, is er nog steeds belangrijk werd dat je kunt doen. Dit werk blijft doorgaan. Het zal niet klaar zijn wanneer de Heiland terugkomt. Als ons diagram klaar lijkt, helpen we anderen om hun diagram te vervolledigen, en zoeken we naar personen die nauw verbonden zijn aan de mensen op onze stamboom. Dat noemen we ‘onze nichten en neven zoeken’.

Hoe kunnen we onze nichten en neven vinden? Op twee manieren.

Ten eerste bekijken we ons diagram en zoeken we wie nauw verbonden zijn aan onze betbetovergrootmoeders of -vaders. Op mijn diagram ga ik bijvoorbeeld naar Frances Bowen Evans en dan bekijk ik de gezinnen van haar broers en zussen. Ze had vijf zussen en twee broers. Op die manier kan ik mijn neven en nichten vinden.

De tweede manier om onze neven en nichten te zoeken is de mensen om ons heen te helpen. We beginnen met het speciale boekje *Mijn familie*. Als familiegeschiedenis nieuw is voor jullie familie, vul je het boekje in. Als jouw stamboom wat op de mijne lijkt, neem je het boekje mee naar een nieuw lid of iemand die nog niet zoveel aan zijn

familiëgeschiedenis gedaan heeft en help je hem naar zijn voorouders te zoeken. Door dat te doen, help je hem anderen naar de tempel te brengen. Ze zijn je broeders en zusters, maar we noemen ze soms je ‘neven en nichten’.

Wij zijn allemaal broers en zussen in het gezin van onze Vader. Onze eigen familie is niet zomaar wat samengeraapt. President Monson heeft gezegd: ‘We leren iets over onszelf als we iets over onze voorouders te weten komen.’⁴

Als we vanuit het perspectief van onze familie, onze voorouders en onze nakomelingen naar onszelf kijken, beseffen we dat we deel uitmaken van een geweldige ketting die ons allen verbindt. Door hun namen op te zoeken en ze mee naar de tempel te nemen, geven we hun iets wat ze zelf niet kunnen bekomen. Door dat te doen, zijn we met hen verbonden, en bevestigt de Heer het eeuwige belang van wat we doen tot onze ziel door zijn Geest.

President Monson heeft gezegd: ‘Zij die de eeuwige zegeningen van de tempel begrijpen, weten dat geen offer te groot is, geen prijs te hoog, geen worsteling te zwaar om die zegeningen te ontvangen.’⁵

Ik voeg daaraan toe dat er zegeningen en macht voor onze voorouders klaar liggen als ze de verordeningen aannemen die we voor hen in de heilige tempel verrichten. Hun sterfelijk leven is ten einde, maar ze blijven leven. We worden ‘verlossers op de berg Zion’ en zijn voor eeuwig met hen verbonden.

Jij bent in een tijd van tempels en technologie geboren. Dit zijn jouw dagen om je hart meer tot je vaderen te wenden.

Naarmate je aan dit gewijde werk bijdraagt, zal je kennis van en geloof in de Heiland toenemen. Je zult met zekerheid

weten dat het leven aan de andere zijde van de sluier verdergaat. Je zult bescherming ontvangen tegen verleidingen en je zult jezelf en de wereld op de wederkomst van de Heiland voorbereiden.

Ik weet dat we aan de andere kant van de sluier verder leven. Ik getuig dat Jezus de Christus is. Hij is onze Heiland en Verlosser. Hij leeft. Zijn heerlijke verzoening zorgt ervoor dat die tempelverordening een eeuwig effect hebben. ■

Uit de toespraak ‘Find Our Cousins’, gehouden tijdens een devotionaal voor jongeren op de Family Discovery Day, in samenwerking met het RootsTech-congres voor familiëgeschiedenis 2014 op 8 februari 2014 in Salt Lake City (Utah, VS). Lees er meer over op lds.org/go/Andersen215.

NOTEN

1. Zie Dallin H. Oaks, ‘Voorbereiding op de wederkomst’, *Liahona*, mei 2004, pp. 7–10.
2. Thomas S. Monson, ‘De heilige tempel: een baken voor de wereld’, *Liahona*, mei 2011, p. 93.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 509.
4. Thomas S. Monson, ‘Onveranderlijke waarheden in veranderlijke tijden’, *Liahona*, mei 2005, p. 21.
5. Thomas S. Monson, ‘De heilige tempel: een baken voor de wereld’, p. 92.

JE STAMBOOM OPBOUWEN

1. Klik op de naam van een voorouder die vóór 1830 is geboren. Er verschijnt een vak met gegevens van die voorouders. Klik op ‘Tree’ in de linkerbenedenhoek.
2. Klik linksbovenaan het scherm op ‘View’ en klik daarna op ‘Descendancy’. Als je op de gekleurde pictogrammen rechts op het scherm klikt, zie je of er mogelijk voorouders ontbreken.
3. De consulent familiëgeschiedenis in je wijk of gemeente kan je zeggen waar je de gegevens van ontbrekende voorouders moet zoeken. Je kunt ook rechtsbovenaan op ‘Get Help’ klikken om in contact met een consulent te komen.
4. Geef je kennis van familiëgeschiedenis aan anderen door! Leer deze stappen aan anderen!

ALVORENS daar .. te zijn



Richard M. Romney

Kerkelijke tijdschriften

Ik hoef me nooit af te vragen waar mijn 92 jaar oude vader, Paul Romney, op zondagmiddag is. Hij is dan in zijn wijk in Salt Lake City en ruimt de kapel op. Dat kost hem ruim een uur.

Hij leunt op zijn rollator en schuifelt door het gangpad. Hij leunt op de banken terwijl hij van rij tot rij gaat en papier opraaft, zangboeken neerzet, en cornflakes en broodkruimels opraaft die op het tapijt zijn gevallen. Het is een taak die hij, op enkele uitzonderingen na, al sinds zijn ordening tot diaken in 1934 doet.

Vorbereiding op aanbidding

‘Ik doe het om te laten zien dat ik de Heer liefheb’, zegt hij. ‘Als de kapel schoon en opgeruimd is, kunnen we Hem beter aanbidden.’

Als diaken leerde Paul Romney dat een van zijn taken de zorg voor de stofelijke behoeften van de wijk was. ‘Ik vond dat ik dat onder andere kon doen door na de kerk op te ruimen’, zegt hij. ‘Ik ben er gewoon mee begonnen, en ik ben het blijven doen.’ Het is nooit een officiële opdracht of roeping geweest, hoewel hij soms op zaterdag naar het kerkgebouw is gekomen om anderen te helpen met schoonmaken. Soms hebben zijn kinderen hem geholpen. Toen

Paul Romney laat zien dat hij de Heer liefheeft door de kapel op te ruimen.

Wie volhardt, zal in de loop der tijd meer geloof ontwikkelen.

hij jaren geleden lid van de bisschop was, moedigde hij de diakenen aan om te helpen.

Maar meestal wacht hij tot de laatste bijeenkomst van de dag voorbij is. Dan draagt hij zonder poespas zijn steentje bij om een huis van orde te onderhouden. En dat doet hij getrouw, elke zondag.

Ik heb van mijn vaders voorbeeld geleerd dat we ongeacht onze omstandigheden altijd dienstbaar kunnen zijn. Ik heb geleerd hoe belangrijk het is om eerbiedig te zijn en ons op aanbidding voor te bereiden. En ik ben gaan inzien dat we veel kunnen leren van hen die ons op deze levensreis voorgaan.

Veranderende taken

Ik heb vergelijkbare lessen geleerd van onze burens die iets verderop wonen. Larry Morgan (97) en zijn vrouw, Elizabeth (94), hebben in hun leven verschillende taken vervuld: man en vrouw, vader en moeder, zendingsechtpaar in Nederland. Toen Larry 72 was, werd hij geroepen als raadgever in de bisschop. Er woonden toen 79 weduwen in onze buurt. En in opdracht van de bisschop bezochten Larry en Elizabeth ze allemaal.

Larry en Elizabeth Morgan geven blijf van hun voortdurende toewijding aan elkaar.


Al ruim veertig jaar lang komen de kinderen van Larry en Elizabeth op de vastenzondag 's avonds bij elkaar om hun vasten af te sluiten. En nu doen hun kleinkinderen en achterkleinkinderen dat ook. 'We wilden als familie bij elkaar komen, en iedereen houdt van eten', zegt hij. 'We hadden veel tarwe in onze voorraad, dus we maalden de tarwe om wafels te maken. Dan aten we totdat iedereen vol zat.' Die eenvoudige, gezamenlijke maaltijd heeft tot duurzame gevoelens van eensgezindheid geleid.

Tegenwoordig koken de kinderen en kleinkinderen. Elizabeth lijdt aan dementie, maar ze weet dat haar familie dichtbij is. Ze zegt steeds tegen iedereen: 'Ik hou van je.' Als iedereen na de maaltijd naar huis is gegaan, luistert ze graag naar Larry, die uit de Schriften of een tijdschrift van de kerk voorleest. Ze voelt zich op haar gemak als ze weet dat hij er is.

Zo'n twee jaar geleden is Larry gevallen en

heeft hij zijn ruggengraat beschadigd. Daarom kan hij niet meer lopen. 'Ik verspil geen tijd met vragen als: "Waarom moet mij dit nou overkomen?"', zegt hij. 'Ik ben gezalfd. Ik kreeg te horen dat ik weer zou lopen, maar niet in dit leven. Ik weet dat dat door de verzoening en de opstanding ooit zal gebeuren. Ik heb geleerd dat onze Vader in de hemel aan het roer staat. Als





we zijn wil aanvaardden, kunnen we op zijn hulp rekenen.’


Groeiend perspectief

Ik heb Merle Christensen voor het eerst in een bejaardenwoning in Brigham City (Utah) ontmoet. Ze was de grootmoeder van een kennis van ons, en ze stond op het punt om haar 101^{ste} verjaardag te vieren. Merle zat in haar kamer, omgeven door souvenirboeken en foto's. Ik was vooral onder de indruk van twee foto's die ze me liet zien.

De eerste, die vele jaren daarvoor was genomen, was van een groep seminariecuristen, met onder andere de dochters van Merle. ‘Ze staan op de voorste rij naast hun leerkracht, Boyd K. Packer’, zegt Merle. ‘Hij ziet er heel jong uit, maar hij was een goede leerkracht.’ Nu is hij president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Toen Merle nog jong was, werd ze door polio getroffen. ‘Het was niet gemakkelijk om daar als tiener mee om te gaan’, zegt ze. ‘Mijn geloof moest groeien om het vol te houden. Maar de Heer hielp me toen, en Hij helpt me nu.’ Mensen die als kind polio hebben gehad, houden vaak last van het postpoliosyndroom. Ze hebben vaak last van zwakke spieren en algehele vermoeidheid. Dat geldt ook voor Merle.

Als ze moe is, denkt ze aan de tekst in Alma 7:11–12 waarin staat dat de Heiland ‘de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich zal nemen [...] opdat Hij [...] zal weten hoe zijn volk



te hulp te komen naargelang hun zwakheden.’ Vervolgens zegt ze: ‘Je vertrouwt erop dat de Heer weet wat je doormaakt. Leef met de dag, bid, ga naar de kerk en wees aardig voor anderen. Het zijn de kleine dingen die het doen.’

De tweede foto die Merle me liet zien, zat in een fotoboek, een foto van drie van haar vijf dochters. Al haar kinderen waren meisjes, en drie van hen waren in 1936 als drieling geboren, de eerste drieling in Brigham City. ‘Een drieling was heel zeldzaam in die tijd’, zegt Merle.



EEN ERFGOED VAN HOOP

‘Waar u zich ook bevindt op het pad dat naar het erfgoed van het eeuwige leven

leidt, u hebt de gelegenheid om veel mensen het pad naar groter geluk te wijzen. Als u kiest om een verbond met God te sluiten of na te komen, dan kiest u ook of u een erfgoed van hoop nalaat aan hen die uw voorbeeld kunnen volgen.’

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Een kostbaar erfgoed van hoop’, *Liahona*, mei 2014, p. 22.

Merle Christensen verheugt zich in de kennis dat ze haar dierbaren zal weerzien.

De medische wetenschap was nog niet zo ver ontwikkeld, en twee van de meisjes hadden hartproblemen. Sharon overleed in 1958 en Diane in 1972. Janice, die geen hartproblemen had, is in 1992 aan kanker overleden.

‘Ik hou van al mijn kinderen, hun echtgenoten, mijn kleinkinderen en mijn achterkleinkinderen’, zegt Merle. Maar ze mist haar echtgenoot, DeVere, die 26 jaar geleden is overleden, en haar drieling, die in april 79 zou zijn geworden.

Ze leest opnieuw uit Alma voor: ‘En Hij zal de dood op Zich nemen, om de banden des doods, die zijn volk binden, los te maken’ (Alma 7:12).

‘Ik weet dat de Heiland de dood heeft overwonnen’, zegt Merle. ‘Daarom weet ik dat ik mijn man, mijn drieling en al mijn familieleden zal weerzien.’ En die overtuiging wordt volgens haar elke dag sterker.

Zuster Christensen is in september 2014 overleden, nadat dit artikel was geschreven.

Samen wandelen

Alph en Lucette Passeraub uit Lausanne (Zwitserland) wandelen graag samen. Een van hun lievelingswandelingen is langs het Meer van Genève, waar de Alpen boven het meer uitsteken. Enkele jaren geleden hebben ze tijdens zo’n wandeling herinneringen opgehaald.

‘Als tiener was ik al op zoek naar de waarheid’, zegt Alph (78). ‘Ik zei altijd dat als God bestond, Hij een levende profeet op aarde moest



Lucette en Alph Passeraub halen herinneringen op uit hun leven in de kerk.

hebben. Die gedachte hield me altijd bezig.’

Toen Alph na de middelbare school verder ging studeren, moedigde een vriend hem aan om de gratis Engelse lessen van de mormoonse zendelingen te volgen. Na een van die lessen nodigden de zendelingen hem uit om naar de kerk te komen.

‘Die allereerste keer ging de zondagsschoolles over de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, dat ze drie afzonderlijke personen zijn’, herinnert Alph zich. ‘De leerkracht zei dat we veel over God te weten zijn gekomen door de leringen van een hedendaagse profeet, Joseph Smith. En hij zei dat er nu ook levende profeten zijn. Ik was verbaasd. Ze spraken over het onderwerp dat mij al zo lang had beziggehouden.’ Hij sloot zich al snel bij de kerk aan, ‘en vanaf dat moment verheug ik me elke dag dat er profeten op aarde zijn.’

Lucette (80) is als kind van de Tweede Wereldoorlog opgegroeid. ‘Op mijn veertiende moest ik al aan het werk, dus ik heb nooit mijn opleiding afgemaakt’, zegt ze. ‘Maar

ik merkte dat de kerk me in de gelegenheid stelde om te blijven leren.’ Nadat ze een voltijdzending had volbracht, kreeg ze verkering met Alph. Ze trouwden in de tempel, kregen kinderen, en kijken nu terug op hun levensreis. Lucette is veertien jaar jeugdwerkpresidente in de wijk geweest, Alph is 32 jaar lid van de hoge raad geweest, ze zijn naar de tempel geweest, en hebben tijd met kinderen en kleinkinderen doorgebracht. Ze zijn altijd dankbaar voor de waarheid die ze in hun jonge jaren hebben aanvaard.

‘We zijn gezegend dat we alles samen hebben kunnen doen’, zegt Lucette. ‘En stap voor stap is ons geloof sterker geworden.’

Ik leer veel van deze vrienden die ouder zijn dan ik. Larry en Elizabeth leren me dat ik mijn taken in het leven waardig en met de hulp van de Heer moet vervullen. Merle leert me dat het geloof om tot het einde te volharden gebaseerd moet zijn op geloof in de Heiland. En de Passeraubs verheugen zich elke dag in het evangelie. Al die lessen versterken mij totdat mijn eigen levensreis voorbij is. ■

DOKTER OF OUDERLING?

Toen ik met de middelbare school klaar was, wist ik dat ik minstens twee jaar moest wachten om op zending te gaan. Ik besloot aan mijn universiteitsopleiding te beginnen en rekende uit dat ik over zes jaar klaar zou zijn als ik mijn uiterste best deed. Ik zou daarna op zending gaan.

Op mijn vierentwintigste studeerde ik af en begon ik aan mijn praktijkperiode als medisch student, waardoor ik meer carrièremogelijkheden kreeg. In die periode kwam ik voor een dilemma te staan: moest ik echt op zending gaan of blijven werken? Mijn ouders, oudere broer (die zelf net terug van zending was), bisschop en een raadgever in het zendingspresidium moedigden me allen aan om op zending te gaan.

Ik wist dat ze gelijk hadden, maar het was moeilijk om mijn veelbelovende medische carrière uit te stellen. Ik bad en vastte om inspiratie. Ik nam ook mijn patriarchale zegen door, waarin mij wordt aangeraden op zending te gaan, omdat dat mij tot zegen zou zijn.

Toen ik op een dag met het openbaar vervoer naar huis ging, kwam ik de ringpatriarch tegen. We stapten bij dezelfde halte uit en gingen, raar maar waar, in dezelfde richting. Hij herkende me en wist dat ik lid van de kerk was.

Hij vroeg me naar mijn toekomstplannen. Ik legde uit dat ik arts was en een keuze tussen mijn carrière en een voltijdzending moest maken. Hij zei me kordaat om de Heer te dienen door op zending te gaan en beloofde

dat ik gezegend zou worden. Zijn reactie leek me van de Heer te komen.

Ik moest plots aan de volgende Schrifttekst denken: 'Maar zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid, en al die dingen zullen u worden toegevoegd' (3 Nephi 13:33).

Ik wist zeker dat de Heer me een antwoord gegeven had. Ik besloot mijn carrière onmiddellijk uit te stellen en op zending te gaan. Mijn collega-artsen dachten dat ik mijn vak zou verleren als ik twee jaar lang weg

was. Ze treiterden me, maar ik hield me aan mijn beslissing.

Ik hing mijn titel van arts aan de wilgen en diende gedurende twee jaar in het zendingsgebied Kinshasa (Democratische Republiek Kongo).

Vijf jaar later maakte ik een lijst met de grote zegeningen die ik dankzij mijn zending gekregen had. Eerst en vooral vond ik mijn vrouw — een waardig lid van de kerk en de bron van mijn grootste vreugde. We hebben twee kinderen. Ons gezin is voor eeuwig verzegeld. We hebben in de tempel plaatsvervangend werk voor onze overleden voorouders gedaan. Ik heb een stabiele baan, waardoor we zelfredzaam zijn. Dit zijn maar enkele zegeningen die we van de Heer ontvangen hebben.

Ik weet dat onze hemelse Vader nooit liegt en dat Hij uiteindelijk al zijn beloften aan ons nakomt als we op Hem vertrouwen en zijn geboden onderhouden. ■

Mukandila Danny Kalala (Liberia)



Iedereen moedigde me aan om op zending te gaan, maar het was moeilijk om mijn veelbelovende medische carrière uit te stellen.

IK HEB DE HEILAND LEREN KENNEN

Toen ik op de middelbare school zat, had ik me voorgenomen om het hele Nieuwe Testament te lezen. Na schooltijd en in het weekend ging ik thuis naar boven om de woorden van de Heiland en de verhalen over zijn wonderen en zijn leven te lezen.

Hoewel ik op jonge leeftijd de taal van de Bijbel niet volledig begreep, leerde ik wel Jezus Christus kennen. Ik leerde dat Hij de Zoon van God is en dat Hij is gekomen om onze zonden te verzoenen. Ik leerde dat Hij met gewone, zwakke mensen sprak en ze zegende — mensen zoals ik.

Soms begreep ik bepaalde gedeelten in de zendbrieven van Paulus en de geschriften van Johannes in het boek Openbaring niet. Maar ik voelde altijd de waarheid van hun leringen. Ik merkte dat het lezen van de Schriften me door moeilijke dagen op school heen hielp. En ik voelde me geleid bij het nemen van belangrijke beslissingen.

Toen ik me jaren later op een zending voorbereidde, begon ik vraagtekens bij mijn motieven te plaatsen. Ik vond dat mijn getuigenis of ikzelf niet bijzonder genoeg waren. Ik vroeg me af of ik me uit plichtsbesef tegenover mijn ouders of leiders voorbereidde. Zij hadden zo hun best gedaan om me in het evangelie te onderwijzen. Ik dacht zelfs even dat de Heer beter af zou zijn zonder mijn bijdrage.

Toen ik op een dag in het Boek van Mormon zat te lezen, werd ik geraakt door de woorden van Abinadi:

‘Ja, zo zal Hij worden weggeleid, gekruisigd en gedood, [...]

‘En zo verbreekt God de banden

des doods, want Hij heeft de overwinning op de dood behaald, [...]

‘En nu zeg ik u, *wie zal zijn nageslacht verkondigen?*’ (Mosiah 15:7–8, 10; cursivering toegevoegd.)

Ik las die laatste regel steeds opnieuw. Ik vroeg me af of die regel er altijd al was geweest. Omdat ik het Nieuwe Testament had gelezen, kende ik het leven van de Heiland en van de generatie die toen leefde. Maar de mensen van de generatie van de Heiland kunnen anderen nu niet over zijn liefde, zijn verzoening en zijn kerk vertellen. Dus hoe kon ik het

rechtvaardigen om anderen *niet* mijn getuigenis van Hem te geven?

De Heer wilde dat ik het goede nieuws van het evangelie zou verkondigen. Ik wist dat het evangelie waar was, en ik wilde anderen graag vertellen over de waarheden die ik door het lezen van de Schriften had geleerd.

Vlak na die ervaring ging ik op zending. Het is mij nu duidelijk dat ik het verlangen dat ik had om te dienen, kan toeschrijven aan wat ik als jonge leerling uit de Schriften over de Heiland had geleerd. ■

Brian Knox (Arizona, VS)

Toen ik me op mijn zending voorbereidde, begon ik vraagtekens bij mijn motieven te plaatsen.





Nieves had het herstelde evangelie meteen aanvaard, maar toen we haar uitnodigden om zich te laten dopen, aarzelde ze.

IK BEN DANKBAAR VOOR UW VOETEN

Mijn voeten waren niet echt interessant, dus ik was verbaasd toen Nieves, een nieuw lid in Bolivia, zei dat ze er dankbaar voor was.

‘Ik ben zo dankbaar voor uw voeten’, zei ze in de weken na haar doop.

Nieves had het herstelde evangelie meteen aanvaard, maar toen we haar uitnodigden om zich te laten dopen, aarzelde ze.

Ze legde uit dat ze een pijnlijke huidaandoening had. Als haar huid met koud water in aanraking kwam, leek het wel of er duizenden naalden in haar poriën werden gestoken. Door deze aandoening werd ze ervan weerhouden om zelfs maar de gewoonste dingen te doen, zoals het wassen van groente of het op de hand wassen van kleding.

We legden uit dat het water in de doopvont verwarmd kon worden, en beloofden dat we haar in warm water zouden dopen. Haar gezicht klaarde op, en ze vroeg of ze zich op eerste kerstdag kon laten dopen. Mijn collega en ik vertelden de gemeentepresident

over haar huidaandoening, en hij zei dat de vont warm water zou hebben voor de doopdienst.

Maar toen we bij het kerkgebouw aankwamen, was de vont met ijskoud water gevuld! De radeloze gemeentepresident legde uit dat er een misverstand was en dat het water pas veel later warm zou zijn.

Mijn collega en ik wisten dat Nieves zich die dag wilde laten dopen, en we geloofden dat de Heer hetzelfde wilde. We vonden een leeg lokaal en vroegen de Heer in gebed of Hij Nieves wilde helpen, zodat ze toch gedoopt kon worden.

Na het gebed voelden we ons rustig en besloten we met de doopdienst te beginnen. De sprekers waren geweldig, maar ik werd toch zenuwachtig toen ik hoorde: ‘Ouderling Nelson zal nu zuster Nieves dopen.’

Ik probeerde mijn ongemak te verbergen toen ik voorzichtig in het ijskoude water stapte. Nieves pakte mijn hand beet en stak haar voet in het water. Ik bereidde me voor op de

schok, maar Nieves gaf geen krimp. Ze stapte rustig in het water en glimlachte naar me.

Na het doopgebed liet ze zich rustig onderdompelen in het koude water. Toen ik haar overeind hielp, had ze een brede glimlach op haar gezicht. Ik voelde me zo dankbaar. Voor mij was haar doop een wonder.

De laatste keer dat ik Nieves zag, zei ze iets dat me duidelijk maakte waarom ze zo’n opmerking over mijn voeten had gemaakt. Ze zei: ‘Ik ben zo dankbaar voor uw voeten, die naar mijn deur zijn gelopen en mij de waarheid hebben gebracht.’

Ik denk altijd aan Nieves en haar nederige geloof en dankbaarheid als ik deze woorden van Jesaja hoor: ‘Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van hem die het goede boodschap, die vrede laat horen, die een goede boodschap brengt van het goede, die heil laat horen, die tegen Sion zegt: Uw God is Koning.’ (Jesaja 52:7; zie ook Mosiah 12:21.) ■

Nicholas Nelson (Texas, VS)

VOETSPOREN VAN GETROUWHEID

Al enige tijd wilde ik foto's nemen van Temple Square in Salt Lake City — met de spiegelvijver, de fontein en de voetpaden — als er nog geen voetsporen in de pasgevallen sneeuw waren. Ik wist dat als ik een foto wilde nemen van pasgevallen sneeuw zonder voetsporen, ik heel vroeg naar Temple Square moest gaan als het 's nachts gesneeuwd had.

Toen ik op een avond hoorde dat het 's nachts zou gaan sneeuwen, bereidde ik mezelf voor. Omdat de terreinknechten al om vijf uur 's morgens met sneeuwruimen beginnen, zette ik de wekker om drie uur en legde ik al mijn spullen vast klaar.

Ik reed de volgende ochtend over de met sneeuw bedekte wegen naar Temple Square. Toen ik daar om kwart over vier aankwam, sneeuwde het nog steeds. Ik reed om het plein heen en zocht naar een parkeerplek vanwaar ik gemakkelijk mooie foto's kon nemen.

Toen ik de eerste keer rond Temple Square reed, zag ik dat het voetpad naar de ingang van de Salt Lake-tempel vol met verse sneeuw lag — zonder enige voetsporen! Ik wist dat ik mijn volmaakte foto zou kunnen nemen. Enthousiast reed ik nog een rondje om een parkeerplek te vinden.

Toen ik op North Temple Street naar het oosten reed, dacht ik dat ik een plek vlakbij het voetpad zou kunnen vinden. Maar voordat ik er erg in had, waren er geen parkeerplekken meer en bevond ik me weer bij het voetpad bij de ingang van de tempel.

Toen ik voor een rood verkeerslicht stond, keek ik aan de rechterkant naar de verse, onverstoorde sneeuw. Toen ik links van mij richting het Conferentiecentrum keek, zag ik een oude vrouw in zondagse kleding richting de tempel lopen.

O nee, dacht ik. Nou kan ik mijn foto niet nemen!

Terwijl de vrouw voor me overstak, keek ik naar het voetpad dat al gauw zijn ongerepte staat zou verliezen. Toen zag ik dat een andere zuster al over het voetpad liep en naar de ingang van de tempel ging. Toen keek ik weer naar de zuster die nu over het voetpad liep. Met sneeuw tot aan haar enkels, en in het spoor van de eerste

zuster, liep ze langzaam maar zeker over het voetpad, door het hek en naar de ingang van de tempel.

Toen ik nadacht over wat ik zag, keek ik naar de klok in mijn auto: tien voor half vijf. Toen ik in mijn warme auto naar de voetsporen in de verse sneeuw zat te kijken, werd ik met deemoed vervuld door de getrouwheid van deze twee zusters die op weg waren om hun taken te verrichten.

Ik reed nog een rondje, parkeerde, pakte mijn camera en nam een foto van de voetsporen in de sneeuw — een veel mooiere foto dan degene die ik me had voorgesteld. ■
Randolph Shankula (Utah, VS)

Ik wist dat als ik een foto wilde nemen van pasgevallen sneeuw zonder voetsporen, ik heel vroeg naar Temple Square moest gaan.



Gezegend door de **sabbat**

Emmaline R. Wilson

Annabelle Hyatt kreeg het moeilijk met sabbatsheiliging toen ze stage in een pretpark ging lopen. Ze was in Texas (VS) opgegroeid en had altijd geleerd om op de sabbatdag naar de kerk te gaan, te rusten en anderen te dienen. Maar toen ze voor haar stage naar Florida verhuisde, moest ze 's zondags werken.

Ze legt uit: 'Aanvankelijk ging ik plichtsgetrouw werken, net als alle anderen. Na een paar weken viel het me op dat ik me tijdens de week droevig voelde omdat ik niet aan het avondmaal had deelgenomen of opbouwende woorden gehoord had die ik meer dan ooit nodig had.'

Op zekere dag bad ze om hulp en raapte ze haar moed bij elkaar

**Sabbatsheiliging
is uiteindelijk
een kwestie van
gehoorzaamheid,
houding en keuze.**

om haar chef aan te spreken over haar wens om op zondag naar de kerk te gaan in plaats van te werken. Haar chef begreep niet waarom ze dat zo belangrijk vond. Maar Annabelle gaf niet op. Telkens als ze haar manager of chef zag, zei ze dat ze op zondag graag vrij wilde en ter compensatie bereid

was om op de andere dagen extra hard te werken.

'Uiteindelijk kreeg ik, wonder boven wonder, wat ik wilde!' zegt ze. 'Ik kreeg zowel zaterdag als zondag vrij, wat zeer ongebruikelijk is voor een stagiaire die er nog maar een maand werkte. Het voorrecht om het weekend vrij te hebben, was gewoonlijk voor mensen die langer in dienst waren, weggelegd.'

Ze getuigt van de zegeningen: 'Ik kon een groot verschil zien toen ik het licht van naar de kerk gaan terug in mijn leven had. Als mijn collega's me vroegen waarom ik naar de kerk ging, zei ik altijd dat ze maar met me mee moesten gaan. Sommige collega's zijn mee naar de kerk gegaan. Ik weet met zekerheid dat het het waard is om voor het evangelie van Jezus Christus op te komen. We moeten de sabbat



heiligen om de Geest in ons leven te hebben en een beter mens te worden.’

Annabelle werd net als vele andere jongvolwassenen gezegend omdat ze vastberaden de sabbat heiligde. Het kan moeilijk zijn de druk te weerstaan om te werken of aan activiteiten deel te nemen die we gewoonlijk in de week doen, maar sabbatsheiliging is uiteindelijk een kwestie van gehoorzaamheid, houding en keuze. Grote zegeningen zullen volgen. Deze drie jongvolwassenen getuigen dat de Heer zijn kinderen helpt om zijn dag te heiligen.

De Heer bereidde een weg

Toen Katrin Schulze uit Duitsland ver weg ging studeren, werd haar besluit om de sabbat te heiligen plots op de proef gesteld. ‘Mijn ouders hadden mij en mijn broers en zussen het belang van sabbatsheiliging geleerd’, zei ze. ‘Dat betekende voor ons niet werken, sporten en niets kopen op zondag. Ik kan me niet herinneren dat er ooit uitzonderingen gemaakt werden.

‘Ik moest voor mijn studie aan een seminar deelnemen dat altijd

een volledig weekend in beslag nam — zowel zaterdag als zondag. Ik stond voor een erg lastig dilemma: als ik niet deelnam, kon ik niet afstuderen; maar aan de andere kant wilde ik alle geboden van de Heer gehoorzamen. Ik overdacht de situatie en besepte dat ik dit niet in mijn eentje kon oplossen. Ik smeekte de Heer om me te tonen hoe ik gehoorzaam kon zijn *én* mijn studie kon afmaken. Ik voelde gemoedsrust na dat gebed.

Toen het seminar dichterbij kwam, nam de spanning toe, maar ik bleef erop vertrouwen dat Hij een weg kon bereiden. Op zekere dag stond ik voor het bord met het rooster van de seminars. De meeste seminars vonden in het weekend plaats, maar er was er één die op drie dagen en niet op zondag plaatsvond. Ik besepte dat de Heer me hielp om de sabbat te heiligen. Dat seminar vond altijd op zondag plaats, maar dat ene jaar dat ik het zó nodig had, zorgde de Heer voor een oplossing. Ik ben zo dankbaar dat de Heer een weg bereidde zodat ik zijn geboden kon onderhouden.

Vorbereiding op zondag

Katherine Wilkinson uit Utah bleef op zaterdag vaak laat op. Over een zeker weekend zei ze het volgende: ‘Ik was samen met mijn vrienden gaan eten, we bekeken een film, en praatten tot het erg laat was. Het was ongeveer 2 uur toen ik eindelijk ging slapen.

‘Op zondagochtend tastte ik om half acht in het duister om mijn wekker af te zetten, maar daar de kerk pas om half negen begon wist mijn slaperige ik mij ervan te overtuigen dat ik wel tot 8 uur kon blijven liggen. Toen ik eindelijk uit mijn bed kroop, moest ik me haasten om op tijd te zijn. Ik nam een korte douche, sloeg mijn ontbijt over en stormde de deur uit.

‘De kerkdiensten leken erg lang. Ik bleef met moeite wakker. Ik keek naar de klok en telde af tot ik thuis een dutje kon doen. Pas in de zondagsschool realiseerde ik me dat ik zowel mijn Schriften als het lesboek vergeten was.’

Uiteindelijk wilde Katherine veranderen, zodat ze van de sabbatdag kon genieten en hem heilig houden.



CHRISTUS OP DE SABBAT INDACHTIG ZIJN

‘Zondag is een dag om het kalm aan te doen, te rusten en te gedenken. We wonen onze kerkdiensten bij; denken na over onze zegeningen, sterke punten en onze tekortkomingen; bidden om vergeving; nemen van het avondmaal; en gedenken het lijden van de Heiland voor ons. We proberen Hem te aanbidden zonder afgeleid te worden. [...] In alles wat we tijdens de

sabbatdag doen, horen we Christus te gedenken. Als er op zondag iets is wat ons ervan weerhoudt om aan de Heiland te denken of te dienen zoals Hij diende, moeten we ons misschien afvragen wat we aan het doen zijn. [...]

‘Stel vandaag een plan op om van de sabbat een heilige dag te maken. En voer dat plan uit.’

Larry M. Gibson, eerste raadgever in het algemeen jongemannenpresidium, ‘Ik ben Hem altijd indachtig’, *Liahona*, januari 2014, p. 56.



‘Ik dacht over mijn sabbatdag na’, zei ze. ‘Ik was te laat opgestaan, had me half klaar naar de kerk gehaast, drie uur aan kerkbijeenkomsten doorgevoerd (met een slechte houding), en was thuisgekomen om te slapen. En dat was absoluut niet de eerste keer dat mijn zondag zo verlopen was. Ik besepte dat ik mezelf de volle zegeningen van sabbatsheiliging ontnam, vooral dan het avondmaal en wat het mij bood.

‘De sabbat heiligen houdt meer in dan fysiek in de kerk aanwezig zijn; we moeten er ook mentaal en geestelijk zijn. Dat wil ik doen. President

Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft gezegd: ‘De sabbat is bedoeld voor opbouwende gedachten en daden. Als iemand de hele dag niets doet, ontheiligt hij de sabbat. Om de sabbat te heiligen, behoren we te bidden, lessen voor te bereiden, het evangelie te bestuderen, te mediteren, de zieken en behoeftigen te bezoeken, te slapen, nuttig materiaal te lezen en alle bijeenkomsten bij te wonen.’ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], pp. 96–97.) Door te veranderen en deze heilige dag te eerbiedigen, voel ik me meer gezegend.’ ■
De auteur woont in Utah (VS).

TIPS VOOR EEN GOEDE SABBATSHEILIGING

- Woon de kerkbijeenkomsten bij om de Heer te aanbidden, hernieuw verbonden en versterk jezelf en anderen in de wijk of gemeente.
- Maak van Schriftstudie een prioriteit door je aan het woord van Christus te vergasten (zie 2 Nephi 31:20).
- Hou je met je roeping bezig. Ook al ben je ‘maar’ een reserve-organist, je kunt toch oefenen.
- Help die ene door op huisonderwijs of -bezoek te gaan. Als je nog niet bent ingedeeld, kun je onder gebed iemand uitkiezen die jou hulp kan gebruiken en hem of haar de hand reiken.
- Breng tijd door met je familieleden en doe samen eerbiedige, opbouwende activiteiten.
- Denk na over *waarom* je doet wat je doet: dien je er de Heer mee en draagt het bij tot zijn werk? Brengt het eenheid in het gezin of de wijk?
- Bid om leiding om te weten hoe je de Heer op zijn dag kunt eren.

Sterke peddels en getuigenissen in Frans-Polynesië

Mindy Anne Leavitt

Kerktijdschriften

In het midden van de Stille Oceaan liggen 118 eilanden die uit ondergrondse vulkanen of koraalatollen ontstaan zijn. De eilanden hebben een overvloed aan palmbomen, zwarte parels en tiarebloemen en worden door 275.000 Tahitianen (zo noemt men de inwoners van Frans-Polynesië) bewoond.

Gerry Huuti, een 29-jarige bekeerling, is een van hen. Hij geniet van de nationale sport, *va'a* of racen met een uitlegger-kano, wat al sinds zijn zestiende een belangrijk onderdeel van zijn leven is. Vijf jaar nadat hij met wedstrijden begonnen was, leerde hij Laydreane kennen — een kampioene kanovaren en lid van de kerk. Dankzij haar voorbeeld liet Gerry zich dopen en ging hij in Nieuw-Caledonië op zending, terwijl Laydreane in Tahiti op zending was. Ze trouwden zes weken na zijn thuiskomst.

Vele jaren en een zoon later neemt Gerry nog steeds deel aan *va'a*toernooien, maar hij onderhoudt zijn gezin door *va'a*peddels te maken. 'Mijn zaak is vlak naast mijn huis', legt hij uit. 'Ik zoek hout, snijd het

in stukken en lijm die samen tot een peddel.' Dat klinkt eenvoudig, maar voor elk van die mooie houten peddels heeft hij vijf dagen nodig. Er zijn ongeveer 20.000 kanovaarders op het eiland van de familie Huuti, dus er is altijd vraag naar peddels.

Hoewel Gerry en Laydreane het allebei druk hebben met hun kerkroeping, maken ze tijd vrij om naar de tempel te gaan. 'Onze relatie is beter omdat we naar de tempel gaan', zegt Gerry. 'We worden ook op professioneel gebied gezegend. Peddels in je eentje verkopen is goed, maar met de hulp van de Heer gaat het nog beter.' Die goddelijke hulp is erg belangrijk voor de familie Huuti. Gerry en zijn vrouw hebben ook een sterk getuigenis van de tiende. 'We maken ons nooit zorgen of onze hemelse Vader ons wel zal zegenen', zegt Gerry. 'Als je je tiende betaalt, zul je meer ontvangen dan wat je hebt.'

Va'a is meer dan een sport voor hen. Het beginsel van toewijding dat nodig is om een goede kanovaarder te zijn, heeft Gerry en Laydreane geholpen in hun toewijding aan het

**Een jong stel
ziet een aantal
gelijkenissen tussen
het evangelie en
hun favoriete sport.**

evangelie. 'In *va'a* is het fysieke aspect erg belangrijk,' zegt Gerry, 'maar niet het allerbelangrijkst. Het allerbelangrijkst is het mentale aspect, vastberaden zijn om de wedstrijd af te maken. Als je vier en een half uur aan het roeien bent, probeert je lichaam je soms te vertellen dat het te moeilijk is, maar je geest zegt je dat je het wél kunt. In het evangelie is vastberadenheid erg belangrijk. Soms word je ontmoedigd, maar met geloof kun je het halen door Gods plan voor jouw leven te volgen. We kunnen veel uit *va'a* leren dat ook op het evangelie van toepassing is.' ■



MEER OVER GERRY

Wat is je favoriete Tahitiaanse gerecht?

Kaku. Dat wordt gemaakt door deeg van broodvruchten te kneden. We eten het met cocosmelk en *poisson cru* (een Tahitiaanse specialiteit van rauwe vis).

Wat vind je leuk om te doen?

We gaan als gezin graag naar de zee, verzamelen bladeren en spelen samen.

Wat is typerend voor de Frans-Polynesische cultuur?

Tahitiaans dansen maakt deel uit van de Polynesische cultuur. Het jaarlijkse dansfestival Heiva vindt al sinds 1881 plaats.

DE KERK IN FRANS-POLYNEZIË

22.659 leden

8 ringen

83 wijken en gemeenten

16 centra voor familiegeschiedenis

1 zendingsgebied

1 tempel (Papeete)

STATISTIEKEN

Jaarlijkse export van zwarte parels ter waarde van 100 miljoen dollar

Frans-Polynesie heeft een wateroppervlakte van ruim 3,1 miljoen km², maar slechts een landoppervlakte van 2485 km²

26° C is de gemiddelde temperatuur; de gemiddelde watertemperatuur bedraagt 27° C

Het Tahitiaans alfabet heeft 13 letters

OVER TAHITI

Hoofdstad: Papeete, op het eiland Tahiti
Talen: Frans, Tahitiaans

VERTROUW DAGELIJKS OP GOD

*Door van dag tot dag in onze
behoefte te voorzien,
probeert God ons geloof bij te brengen.*



Ouderling D. Todd Christofferson
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

In het Onzevader komt dit verzoek voor: 'Geef ons heden ons dagelijks brood' (Mattheüs 6:11) of 'Geef ons elke dag ons dagelijks brood' (Lukas 11:3). Ik denk dat we het er allemaal over eens zijn dat iedereen dagelijkse noden heeft waar we de hulp van onze hemelse Vader bij nodig hebben. Voor sommigen kan het soms letterlijk om brood gaan, dat wil zeggen, voedsel om in leven te blijven. Voor mensen die chronisch ziek zijn of langdurig revalideren, kan het gaan om de geestelijke en lichamelijke kracht om de dag door te komen. In andere gevallen kan het gaan om zaken die verband houden met iemands taken of werk, bijvoorbeeld lesgeven of een examen afleggen.

Jezus leert ons, zijn discipelen, hier dat we elke dag op God behoren te vertrouwen voor het brood, ofwel zijn hulp en steun, die we elke dag nodig hebben.

De uitnodiging van de Heer om onze hemelse Vader om ons dagelijks brood te bidden, laat ons een liefdevolle Vader zien, die Zich bewust is van zelfs de kleinste, dagelijkse noden en die ons heel graag bij al die noden wil helpen. Hij zegt dat we in

geloof kunnen bidden tot Hem 'Die aan ieder overvloedig geeft, en geen verwijten maakt, en ze zal hem gegeven worden' (Jakobus 1:5). Dat is, uiteraard, ongelooflijk geruststellend, maar er speelt nog iets mee wat belangrijker is dan elke dag de nodige hulp krijgen. Als we dagelijks om goddelijk brood vragen en ontvangen, groeit ons geloof en vertrouwen in God en zijn Zoon.

Het sterkt je geloof als je voor je noden dagelijks op God vertrouwt

Je zult je de grote uittocht van de stammen van Israël uit Egypte herinneren, alsmede de veertig jaar dat ze in de woestijn woonden voordat ze het beloofde land binnengingen. Die grote schare van wel meer dan een miljoen mensen moest te eten hebben. Een schare van die omvang kon niet lang leven van wat de jacht opbracht, en hun seminomadische leefstijl maakte het moeilijk om op grote schaal gewassen te verbouwen en vee te houden. Jehova loste het probleem op door hun dagelijks brood op wonderbaarlijke wijze uit de hemel te laten regenen — manna. Bij monde van Mozes instrueerde

de Heer het volk om zoveel manna te verzamelen als voor iedere dag nodig was, uitgezonderd op de dag vóór de sabbat, want dan moest het volk dubbel zoveel verzamelen (zie Exodus 16:19–29).

Door van dag tot dag in hun dagelijkse voedsel te voorzien, probeerde Jehova geloof te leren aan een natie die in vierhonderd jaar tijd het geloof van hun vaders grotendeels was verloren. Hij leerde hun om op Hem te vertrouwen, want er staat geschreven: ‘Vertrouw op Mij bij iedere gedachte; twijfel niet, vrees niet’ (LV 6:36). Hij verschaftte hun van dag tot dag voldoende. Uitgezonderd de zesde dag konden ze voor de daaropvolgende dag of dagen geen manna opslaan. Waar het om gaat is dat de kinderen Israëls zich dagelijks op Hem moesten verlaten en erop moesten vertrouwen dat er de *volgende* dag voldoende manna zou vallen. Op die manier zouden ze Hem nooit lang vergeten.

Vertrouw de Heer – er komen oplossingen

Geruime tijd voordat ik als algemeen autoriteit werd geroepen, kreeg ik zakelijke problemen die een paar jaar aanhielden. Soms kwam door deze problemen het welzijn van mij en mijn gezin in het geding en leek onze financiële ondergang gevaarlijk dichtbij. Ik bad om een wonderbaarlijke bevrijding. Hoewel ik daar vaak vurig en oprecht om

Als we dagelijks om goddelijk brood vragen en ontvangen, groeit ons geloof en vertrouwen in God en zijn Zoon.



De uitnodiging van de Heer om onze hemelse Vader om ons dagelijks brood te bidden, laat ons een liefdevolle Vader zien, die Zich bewust is van zelfs de kleinste, dagelijkse noden en die ons heel graag bij al die noden wil helpen.



gebeden heb, was het antwoord uiteindelijk 'Nee.' Ten slotte leerde ik te bidden wat de Heiland eens gebeden had: 'Maar laat niet mijn wil, maar de Uwe geschieden.' (Lukas 22:42). Ik raadpleegde de Heer bij elk stapje op weg naar de uiteindelijke oplossing.

Er waren tijden dat de financiële nood zo hoog was, dat er echt niemand was bij wie ik kon aankloppen. Herhaaldelijk knielde ik voor mijn hemelse Vader neer en smeekte ik Hem in tranen om hulp. En Hij heeft mij geholpen. Soms was het niet meer dan een vredig gevoel, een geruststellende gedachte, dat alles in orde zou komen. Ik zag niet altijd hoe of wat, maar Hij gaf mij, direct of indirect, te verstaan dat Hij een weg zou bereiden. De omstandigheden veranderden, er kwamen nieuwe, nuttige ideeën, er waren onverwachte inkomsten of meevallertjes die precies op tijd kwamen. Hoe dan ook kwam er een oplossing.

Hoewel ik er toen flink onder leed, ben ik, nu ik erop terugkijk, dankbaar dat er geen snelle oplossing voor mijn probleem was. Omdat mijn omstandigheden mij er vele jaren bijna dagelijks toe dwongen om mij tot God te wenden, leerde ik hoe ik moest bidden, hoe ik antwoord op gebed kon krijgen, en hoe ik op een zeer praktische manier geloof

in God kon hebben. Ik heb mijn Heiland en mijn hemelse Vader leren kennen op een manier die misschien anders aan mij voorbij was gegaan of waar ik anders veel langer over gedaan had. Ik heb geleerd dat dagelijks brood een kostbaar goed is. Ik heb geleerd dat het hedendaagse manna net zo reëel kan zijn als het manna uit de Bijbelse geschiedenis. Ik heb geleerd om met mijn hele hart op de Heer te vertrouwen. Ik heb geleerd om Hem dagelijks te raadplegen.

Werk aan grote problemen in kleine, dagelijkse stukjes

God om ons dagelijks brood vragen, in plaats van dat wekelijks, maandelijks of jaarlijks te doen, is ook een manier om ons op de kleinere, meer beheersbare stukjes van ons probleem te concentreren. Als we met een heel groot probleem te maken krijgen, moeten we er misschien in kleine, dagelijkse stukjes aan werken. Soms kunnen we niet meer dan één dag tegelijk aan (of misschien zelfs maar een deel van de dag). Ik zal je een niet-schriftuurlijk voorbeeld geven.

In de jaren vijftig van de vorige eeuw onderging mijn moeder een operatie in verband met borstkanker. Alsof dat niet moeilijk genoeg was, werd de operatie gevolgd door een tiental bestralingsbehandelingen onder wat we nu nogal primitieve medische omstandigheden zouden noemen. Ze herinnert zich dat haar moeder haar toen iets geleerd heeft waar ze haar hele leven iets aan heeft gehad: 'Ik was zo ziek en zwak, dat ik op een dag tegen mijn moeder zei: "O, mama, ik geloof niet dat ik nog zestien van die behandelingen aankan." Haar moeder vroeg: "Denk je dat het je vandaag lukt?" "Ja." "Wel, lieverd, meer hoeft je vandaag niet te doen." Dat heeft mij vaak geholpen om met de dag te leven of één ding tegelijk te doen.'

Terwijl je om je dagelijks brood bidt, moet je zorgvuldig nagaan wat je behoeften zijn, zowel waar het je aan ontbreekt als waartegen je je moet beschermen. Denk voor het slapengaan na over wat er die dag goed en minder goed is gegaan en wat de volgende dag een stukje beter zal doen verlopen. En bedank je hemelse Vader voor het manna dat Hij je die dag gegeven heeft. Door onze bespiegelingen zullen we zijn hulp in ons leven zien om bepaalde zaken te doorstaan en andere te veranderen, en zal ons geloof in Hem toenemen. We zullen ons dan verheugen in weer een dag, weer een stap dichterbij het eeuwige leven.

Jezus Christus is het Brood des levens

Denk er bovenal aan dat we Hem hebben, van wie het manna een voorafschaduwing en een symbool was, het Brood des levens, de Verlosser.

‘En Jezus zei tegen hen: Ik ben het Brood des levens; wie tot Mij komt, zal beslist geen honger hebben, en wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben. [...]’

‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie in Mij gelooft, heeft eeuwig leven.

‘Ik ben het Brood des levens’ (Johannes 6:35, 47–48).

Ik geef je mijn getuigenis van de levende werkelijkheid van het brood des levens, Jezus Christus, en van de oneindige kracht en invloed van zijn verzoening. Uiteindelijk is het zijn verzoening, zijn genade, die ons dagelijks brood zijn. We behoren Hem dagelijks te zoeken, elke dag zijn wil te doen, om één met Hem te worden zoals Hij één is met de Vader (zie Johannes 17:20–23). Ik zegen jullie dat als je je hemelse Vader erom vraagt, Hij je je dagelijkse brood zal geven. ■

Naar een CES-haardvuuravond gehouden op zondag 9 januari 2011.





Ouderling
Jorge F. Zaballos
van de Zeventig

KRACHT VINDEN bij goede vrienden

Ik ben geboren en getogen in een kleine stad in Chili. Toen ik twaalf was, zag ik voor het eerst de zendingen, en ik was nieuwsgierig. Op een dag vertelde een klasgenoot me dat hij en zijn ouders lid van de kerk waren geworden. Hij nodigde mij uit, en ik ging maandenlang elke zondag en dinsdagavond met hem mee.

Onze gemeente was nieuw, en omdat ik vanaf het begin bijna altijd aanwezig was, dacht iedereen dat ik ook lid van de kerk was. Na zes maanden zei ik tegen een van de zendingen dat ik geen lid was. Ik dacht dat de zendingen alleen interesse in gezinnen hadden.

De zendingen probeerden ons gezin erbij te betrekken, maar mijn ouders en mijn broers en zussen hadden geen interesse. Ze vroegen of ik me wilde laten dopen, maar omdat ik pas twaalf was, had ik toestemming van mijn ouders nodig. Ik dacht dat mijn vader zou zeggen dat ik tot mijn achttiende moest wachten, maar hij zei: 'Ik heb mijn zoon elke zondagochtend zien opstaan terwijl zijn broers en zussen bleven slapen, ik heb hem zijn beste kleren zien aandoen en naar de kerk zien lopen. Als mijn zoon zo verantwoordelijk is en die beslissing wil nemen, krijgt hij mijn toestemming.' Ik kon het niet geloven. Ik had het gevoel dat ik in de hemel was. De volgende dag ben ik gedoopt.

De vrienden die jij kiest, kunnen veel invloed op jouw leven hebben, net zoals mijn vrienden op mijn leven hebben.



Als lid van de kerk heb ik uiteraard geestelijke zegenen ontvangen. Maar ik heb er ook geweldige vrienden aan overgehouden. Rond de tijd van mijn doop begonnen er verscheidene jongemannen van mijn leeftijd naar de kerk te komen. We vormden een hechte groep. We gingen samen naar de kerk en naar de activiteiten.

Toen ik zeventien was, verliet ik onze stad om naar de universiteit te gaan. Drie van mijn vrienden besloten om in dezelfde stad naar de universiteit te gaan, en we gingen samenwonen. Dat was een grote zegen, want we konden elkaar steunen en beschermen. We moedigden elkaar aan om naar de kerk te gaan. We hielden ook gezinsavond met zijn vieren, en soms nodigden we andere studenten uit die lid van de kerk waren. Al die jaren op de universiteit versterkten we elkaar.

45 jaar later zijn die jongemannen nog steeds mijn beste vrienden. Hoewel we op verschillende plaatsen in de wereld wonen, houden we altijd contact. Ik en vijf van mijn vrienden zijn op zending geweest.

Daarom wil ik jullie aanmoedigen om in je jeugd goede kerkvrienden te hebben. Vertrouw ze en help ze. Een goede vriend zal altijd voor je klaarstaan, hij zal jouw vertrouwen verdienen en hij zal je nooit kwaad willen doen. Ik zeg niet dat je vrienden volmaakt moeten zijn, maar ze

moeten jouw normen en waarden respecteren. Een goede vriend zijn, gaat niet altijd om plezier hebben. We moeten oprecht geïnteresseerd zijn in het welzijn van onze vrienden. En we moeten de moed hebben om onze vrienden te waarschuwen als ze iets doen wat niet goed is.

Ik heb bewondering voor de jongeren van de kerk. De tijden zijn nogal veranderd sinds ik jong was. Ons leven op aarde is fantastisch, maar het is ook gevaarlijk. Om een goed leven te leiden, moeten we ons 'voortdurend vasthouden aan de roede van ijzer' (zie 1 Nephi 8:30) en de raad en het advies van onze ouders en kerkleiders opvolgen. Dat zal beter gaan als je goede vriendschappen ontwikkelt.

Sommigen van jullie voelen je alleen omdat je op school of in je klas het enige lid van de kerk bent. Maar je staat er niet alleen voor. In de ogen van onze Heer, Jezus Christus, en onze hemelse Vader zijn jullie allemaal kostbaar. En zij willen jullie gedurende je hele leven helpen. Je trouwe vrienden zullen je helpen om dichter bij Hen te leven.

In de Schriften staat: 'Dezelfde betrekkingen die hier onder ons bestaan, zullen ook daar [in de hemel] onder ons bestaan, maar zullen dan gepaard gaan met eeuwige heerlijkheid' (LV 130:2). Stel je eens voor hoe dat zal zijn, om samen in de volgende wereld te leven, omgeven door heerlijkheid, volledig gelukkig met onze vrienden en familieleden. Dat zal geweldig zijn, en voor eeuwig. ■





Als GOEDE VRIENDEN wankelen

‘Zij en ik waren goede vriendinnen, en we hadden altijd dezelfde normen. Maar toen ...’

Komt dat bekend voor? We hebben het allemaal meegemaakt of zien gebeuren — een goede vriend(in) gaat dingen doen die niet goed zijn en moedigt anderen aan dat ook te doen. Een paar moeilijke vragen die je te beantwoorden krijgt zijn: ‘Moet ik met mijn vriend(in) over haar gedrag praten?’ en ‘Moet ik niet meer met die vriend(in) omgaan als dit gedrag aanhoudt?’

Er is geen standaardantwoord dat bij elke situatie past, dus er is geloof en moed voor nodig om de raad in *Voor de kracht van de jeugd* op te volgen: ‘Pas ervoor je normen te verlagen om iemands vriend(in) te worden. Als vrienden je aansporen om iets te doen wat verkeerd is, wees jij dan degene die pal staat voor het goede, ook als je er alleen voor staat. Dat zou kunnen betekenen dat je andere vrienden moet zoeken die je steunen in het naleven van de geboden. Verlaat je bij deze keuzes op de leiding van de Heilige Geest’ ([2011], pp. 16–17).

Hieronder staan enkele voorbeelden van jongeren die een vriend(in) hadden die hen op het verkeerde spoor probeerde te zetten.



Als een vriend(in) die ooit hoge normen en waarden had, steeds verder wegzakt, wat moet je dan doen?

Loslaten

'Ik had een vriendin die me probeerde over te halen mijn normen te verlagen, en aanvankelijk luisterde ik. Maar uiteindelijk besloot ik dat het genoeg was geweest en liet ik me niet meer door haar beïnvloeden. Ik bad om kracht en leiding, en omdat ik weer leefde zoals het hoort, kreeg ik de leiding waar ik om had gevraagd. Uiteindelijk ging ik helemaal niet meer met haar om, en de daaropvolgende maanden is mijn getuigenis zo hard gegroeid. Wie je vrienden zijn, is *zonder meer* belangrijk als je volgens de leringen van het evangelie wilt leven.'

Margaret Denise K. (17), Utah (VS)

Hoop houden

'Toen ik naar de middelbare school ging, leerde ik iemand van de kerk kennen die geestelijk heel sterk was. Hij was Aäronisch-priesterschapsdrager en leek een goed voorbeeld te zijn van iemand die het evangelie naleeft. We raakten bevriend en spraken vaak over de kerk. Maar na een tijdje nam zijn gevoel van eigenwaarde af en vond hij het moeilijk om zijn normen na te leven. Hoewel we nog wel bevriend waren, ging hij steeds vaker met anderen om die geen goede invloed waren. Ik hoorde hem vaak vloeken en grappen over onzedelijkheid en andere ongepaste dingen maken.

Verscheidene van zijn vrienden geloofden niet in God en spraken grof over het "mormonisme". Later raakte hij aan thee verslaafd, en toen hij dertien was, kreeg hij vaste verkering.

'Ik wist niet wat ik moest doen. Ik probeerde hem verscheidene malen vriendelijk te vertellen dat ik me zorgen om hem maakte. Maar hij wilde er niets van horen. Maar ik gaf de moed niet op. Ik bleef mijn normen en waarden naleven en probeerde een voorbeeld voor hem te zijn. Ik wilde onze vriendschap niet beëindigen, maar toen het steeds slechter ging, leek dat de enige oplossing te zijn. Uiteindelijk ging ik verscheidene



DE INVLOED VAN VRIENDEN

'Vrienden bepalen mede je toekomst. We zijn geneigd om net als onze vrienden te worden en ons te bevinden waar zij zich bevinden. Vergeet niet dat de weg die we in dit leven volgen, de weg bepaalt die we in het volgende leven zullen volgen. [...]

'Onze vrienden zullen ons succes bevorderen of belemmeren.'

President Thomas S. Monson, 'In Harm's Way', *Ensign*, mei 1998, p. 47.

malen op mijn knieën om voor zijn veiligheid te bidden.

Toen kreeg zijn vader een baan in een andere staat. Door deze verhuizing in het verschiep begon mijn vriend in te zien wat hij allemaal had gedaan. Plotseling begreep hij wat ik hem al drie jaar lang probeerde te vertellen. Tijdens de volgende weken werkte hij er hard aan om zoveel mogelijk van zijn verleden los te komen. Toen ik met hem sprak, bedankte hij me voor mijn voorbeeld en dat ik de moed niet had opgegeven. Hij was in jaren niet zo gelukkig geweest en begreep goed wat het betekent om heilige der laatste dagen te zijn.

'Als vrienden wankelen, is het volgens mij het beste om ze er attent op te maken. Maar als ze, net als mijn vriend, niet willen luisteren, geef dan de moed niet op. Dat is waarschijnlijk het moment waarop hij het hardst een echte vriend nodig heeft. Leef jouw normen na, ook als hij je probeert over te halen dat niet te doen. Bid

voor hem. Ik weet dat je daardoor sterker kunt worden, en dat je er niet alleen voor staat. Je voelt je al snel opgelaten en niet op je plaats als je pal staat voor het goede. Maar met de hulp van de zwakken zal de Heer machtige werken verrichten.'

Collin Z. (16), Wyoming (VS)

Nogmaals, er is geen standaardantwoord op de vraag: 'Moet ik niet meer met mijn vriend(in) omgaan?' Maar één ding is zeker: bid altijd om de leiding van de Geest en geef er dan gehoor aan. Je grondhouding moet aandacht zijn. Besteed aandacht aan je eigen geestelijke welzijn en dat van je vriend(in). Besteed aandacht aan je voorbeeld en de invloed die jij op je vriend(in) hebt. Besteed aandacht aan de invloed die je vriend(in) op jou heeft. En als je vertrouwt op de liefdevolle aandacht van onze hemelse Vader, zul je de antwoorden vinden waarnaar je op zoek bent. ■



OVER HET UITZICHT EN HET BOEK VAN MORMON PRATEN

Toen ik als zendeling in een kleine stad in Wales werkzaam was, gingen mijn collega en ik langs de deuren in een straat die een van de vele heuvels op ging. Het was een warme zomerdag. Toen we de top

van de heuvel bereikten, was het uitzicht prachtig, dus mijn collega en ik besloten om even uit te rusten, van het uitzicht te genieten en weer op krachten te komen.

Toen ik een sinaasappel uit mijn rugzak haalde, zag ik een Chinese vrouw de heuvel op lopen. Ik weet niet waarom, maar ik zwaaide naar haar. Ze zwaaide vriendelijk terug, liep naar ons toe en ging bij ons zitten. We raakten in gesprek, en ze legde uit dat ze naar de top van de heuvel was gekomen om van het uitzicht te genieten, omdat het haar aan God en zijn liefde voor haar deed denken. Ze vertelde ook dat ze op het punt had gestaan om naar China terug te keren toen

ze een baan in Wales kreeg aangeboden. Ze had de baan aangenomen en geloofde dat God voor deze baan had gezorgd. Maar ze wist niet waarom.

Vlak na deze eerste ontmoeting gaven we haar de zendingenlessen bij een nieuw lid thuis. We hadden veel geestelijke ervaringen. Aan een daarvan heb ik de beste herinneringen. We gaven haar een Chinees exemplaar van het Boek van Mormon, met voorin ons getuigenis. De Geest was zo sterk dat ze begon te huilen.

Niet lang daarna werd ik overgeplaatst. Helaas kon ik haar doopdienst niet bijwonen, maar ik voel me altijd gesterkt als ik aan onze eerste ontmoeting op een heuveltop terugdenk.

Jurek Bäder (Duitsland)



EEUWIG SAMEN

Ja, ons gezin kan altijd zo blijven door Vaders mooie plan' ('Ons gezin kan eeuwig zijn,' *Lofzangen*, nr. 204). Ik hou van dit jeugdwerklid, waarin staat dat gezinsleden voor eeuwig aan elkaar verzegeld kunnen zijn. Ik heb gebeden dat ons gezin dat ook mag bereiken, vooral na het overlijden van mijn vader.

Onlangs heeft de Heer mijn gebed verhoord. Mijn moeder, mijn twee broers en ik zijn naar de Manilatempel (Filipijnen) gereisd om aan elkaar en aan mijn vader verzegeld te worden. Het was de eerste keer dat we samen in de tempel waren, en ik kan me nog goed herinneren hoe gelukkig mijn moeder en mijn broers waren. Er heerste een geweldig gevoel van vreugde!

Ik weet dat de tempel het huis van de Heer is en dat de aanwezigen in de tempel het juiste gezag hebben om heilige verordeningen te verrichten. Ik ben zo dankbaar dat ons gezin door die verordeningen weer bij mijn vader kan zijn. Sinds we naar de tempel zijn geweest, proberen we een sterker gezin te zijn en ons uiterste best te doen om onze verbonden na te leven zodat we voor eeuwig bij elkaar kunnen zijn.

Crisanto Coloma (Filipijnen)





Wat we weten over het

VOORSTERFELIJK LEVEN

De fundamentele waarheden over het leven voor we naar de aarde kwamen, geven ons geweldige inzichten.

Norman W. Gardner

Seminaries en instituten

Een jongeman die besloten had om te trouwen in plaats van op zending te gaan, werd er uiteindelijk van overtuigd om eerst zijn patriarchale zegen te ontvangen. “Tijdens de zegen [had hij] een glimp opgevangen van wie hij in de voorsterfelijke wereld geweest was. Hij had gezien hoe moedig en invloedrijk hij geweest was in het overreden van anderen om Christus te volgen. Hoe kon hij niet op zending gaan nu hij wist wie hij echt was?”¹ Dit is maar één voorbeeld van welk verschil kennis van het voorsterfelijke leven kan maken.

‘Hoe oud ben je?’ is makkelijk te beantwoorden. Aan de hand van verjaardagen meten we de leeftijd van ons stoffelijk lichaam. Maar we zijn in feite veel ouder. Ieder van ons ‘is een geliefde geestzoon of -dochter van hemelse Ouders’ met ‘een goddelijke aard en bestemming’.² Vóór ons geestelijk lichaam geschapen werd, waren

we intelligentie, die ‘geen begin en geen einde’³ heeft.

De kennis dat we eeuwige wezens met hemelse Ouders zijn, helpt ons onszelf en ons leven vanuit een eeuwig perspectief te bekijken.

In ons voorsterfelijk leven kregen we les, zodat we onze hemelse Vader op aarde mee konden helpen met het heil van zijn kinderen tot stand te brengen (zie LV 138:56). We hadden ook de keuzevrijheid om God te volgen en te gehoorzamen. Sommige kinderen van onze Vader onderscheidden zich vanwege ‘hun buitengewone geloof en goede werken’ en waren voorgeordend, of kregen opdrachten, om specifieke werken op aarde te verrichten (Alma 13:3). De grootste van wie onze hemelse Vader toen volgden, was zijn eerstgeboren Geestzoon, Jezus Christus — toen bekend als Jehova.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat we in onze voorsterfelijke staat allemaal aanwezig waren toen God de Vader ons het plan voor het heil van zijn kinderen uitlegde. Ons werd verteld dat er een Heiland nodig zou zijn om de problemen van het sterfelijke leven te overwinnen.⁴

Onze Vader in de hemel vroeg: ‘Wie zal Ik [als Heiland] zenden?’ Jezus Christus antwoordde: ‘Hier ben Ik, zend Mij’ (Abraham 3:27). Hij was de ‘Geliefde en Uitverkorene [van de Vader] vanaf het begin’ (Mozes 4:2) en het is altijd de bedoeling geweest dat Hij die taak zou vervullen. Maar Lucifer onderbrak Hem en schoof zichzelf naar voren met een voorstel dat de keuzevrijheid van de mens zou hebben vernietigd en Lucifer boven de troon van God zou hebben verhoogd (zie Mozes 4:1–4). Onze hemelse Vader antwoordde: ‘Ik zal de eerste zenden’ (Abraham 3:27). Lucifer kwam in opstand en werd Satan.

De breuk tussen de geesten veroorzaakte een oorlog in de hemel. Een derde deel van de kinderen van God keerde zich van Hem af en volgde Satan (zie LV 29:36–37). Die opstandige geesten kregen geen stof-felijk lichaam, werden naar de aarde verbannen, en blijven tegen de heiligen van God oorlog voeren (zie LV 76:25–29). De rest van Gods kinderen juichten omdat ze naar de aarde konden komen en omdat Jezus Christus uitverkoren was om zonde en dood te overwinnen (zie Job 38:7).

In het voorsterfelijk leven verkregen we kennis van het evangelie, getuigenis en geloof in de Heiland en zijn verzoening. Die zaken waren een belangrijke bescherming en kracht tijdens de oorlog in de hemel. De volgelingen van God overwonnen Satan en zijn engelen ‘door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis’ (Openbaring 12:11). Als we hier op aarde het evangelie leren en een getuigenis ontvangen, leren we eigenlijk opnieuw wat we ooit wisten en voelden in ons voorsterfelijk leven.

Het besef dat iedereen op aarde ervoor koos om Jezus in het voorsterfelijk leven te volgen, helpt ons om zendingswerk te doen. Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘Ieder van Gods kinderen op aarde heeft voor het plan van de Heiland gekozen. Vertrouw erop dat ze dat weer doen als ze daartoe de gelegenheid krijgen.’¹⁵

Net zoals we ons maar weinig van onze eerste aardse jaren kunnen herinneren, is ons onze herinnering aan

het voorsterfelijk leven onthouden. Dat was nodig om in geloof te kunnen wandelen en te leren zoals Jezus te worden. Maar we kunnen er zeker van zijn dat we onze hemelse Vader kenden en liefhadden. President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft beloofd: ‘Als we door de sluier naar de andere kant gaan, zal niets ons meer verbazen dan hoe goed we onze Vader kennen en hoe vertrouwd zijn gezicht eruitziet.’¹⁶

De kennis dat onze hemelse Vader ons kent en liefheeft, verandert ons leven doordat onze gebeden persoonlijker en intiemer worden.

President Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘Het is onmogelijk om het leven te begrijpen zonder een kennis van de leer van het voorsterfelijk leven. [...] Begrijpen we de leer van het voorsterfelijk leven, dan passen de puzzelstukjes in elkaar en is alles logisch.’¹⁷

Hoe is jouw kennis van het voorsterfelijk leven je tot zegen geweest? ■

NOTEN

1. Randall L. Ridd, ‘De keuzegeneratie’, *Liahona*, mei 2014, p. 57.
2. ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’, *Liahona*, november 2010, p. 129.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 226; zie ook Leer en Verbonden 93:29.
4. Zie *Leringen: Joseph Smith*, p. 225.
5. Richard G. Scott, ‘Ik heb u een voorbeeld gegeven’, *Liahona*, mei 2014, p. 34.
6. Ezra Taft Benson, ‘Jesus Christ—Gifts and Expectations’, *Ensign*, december 1988, p. 6.
7. Boyd K. Packer, ‘The Mystery of Life’, *Ensign*, november 1983, p. 18.

ONS VOORSTERFELIJK LEVEN

Hieronder vind je enkele Schriftteksten die met verschillende aspecten van het voorsterfelijk leven te maken hebben:

Geestkinderen

Romeinen 8:16–17

Leer en Verbonden 93:23, 29, 33–34

Abraham 3:22–23

Voorsterfelijke ordening

Jeremia 1:5

Alma 13:3

Leer en Verbonden 138:55–56

Jezus Christus

– Eerstgeborene

Johannes 1:1–2; 8:56–58; 17:5

1 Petrus 1:19–20

Leer en Verbonden 93:7, 21

Raad in de hemel

Leer en Verbonden 121:32

Mozes 4:1–4

Abraham 3:24–28

Oorlog in de hemel

Openbaring 12:4, 7–11

Leer en Verbonden 29:36–37

Leer en Verbonden 76:25–29

‘Onlangs is een goede vriend van me overleden. Hoe kan ik het verdriet verwerken?’

De dood van een vriend is een van de moeilijkste beproevingen die we kunnen krijgen. Rouwgevoelens zijn normaal na zo'n verlies. Je voelt je verdrietig omdat je zoveel van je vriend(in) hield. ‘Gij zult in liefde met elkaar leven, zodat gij zult wenen om het verlies van hen die sterven’ (LV 42:45).

Tijdens het rouwproces krijgen we met moeilijke gevoelens te maken, zoals: verdriet, boosheid, hopeloosheid, vermoeidheid, geen interesse in activiteiten, en vaak voelen we ons uit het veld geslagen. Maar tegelijkertijd krijgen mensen die rouwen vaak vredige gevoelens wanneer zij de Heer opzoeken en dichter tot Hem komen. Ze ontvangen deze belofte: ‘Gezegend zijn allen die treuren, want zij zullen vertroost worden’ (3 Nephi 12:4). Rouwen is pijnlijk, maar ook genezend.

Als je met je gevoelens worstelt, probeer je dan op het positieve te concentreren. Koester de goede herinneringen die je aan je vriend(in) hebt. Bid om de gemoedsrust en troost van de Heiland te voelen. Zoek hoop in de liefde, de goedheid en het heilsplan van onze hemelse Vader.

Als je rouwt, wil dat niet zeggen dat je geen geloof hebt. President Thomas S. Monson heeft in de algemene conferentie over het verlies van zijn vrouw gesproken. Hij zei: ‘Te zeggen dat ik haar mis, is een uiterst ontoereikende beschrijving van mijn gevoelens.’ Vervolgens sprak hij over beproevingen en tot slot zei hij: ‘Wij weten dat we bij tijd en wijle hartverscheurend verdriet zullen krijgen, dat we zullen rouwen, en dat we tot het uiterste beproefd kunnen worden. Maar die moeilijkheden stellen ons in staat om betere mensen te worden, ons leven zo in te richten als onze hemelse Vader ons leert.’ (‘Ik zal u niet begeven en u niet verlaten’, *Liahona*, november 2013, pp. 85, 87.)

In welke opzichten kan het overlijden van een vriend ons ertoe brengen om een beter mens te worden?



Combineer rouw en geloof

Rouwen hoort erbij. (Maar rouwen kan uit de hand lopen als we voortdurend depres-

sief zijn.) De combinatie van rouw en geloof is de beste manier om het verlies van een dierbare te verwerken. Bedenk dat je vriend(in) nu in de geestenwereld is, en vraag je af waar hij of zij nu mee bezig kan zijn. Hij of zij heeft je lief en wil dat je gelukkig bent. Door kennis van de geestenwereld kunnen we het heilsplan beter begrijpen en vrede, hoop en geloof vinden. Vergeet onze hemelse Vader niet om hulp te vragen. Onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, weten precies hoe je je voelt en ze zullen je helpen als je oprecht om hulp vraagt.

Mary G. (14), Virginia (VS)



God heeft je vriend(in) lief

Hoewel het rouwproces moeilijk is, kan het heilsplan van onze hemelse Vader je door

de Heilige Geest troost bieden en het vooruitzicht dat je je vriend(in) op een dag zult weerzien. En vergeet niet dat het leven hier op aarde slechts een korte periode is waarin we beproefd worden. Onze hemelse Vader heeft een plek voor je vriend(in) voorbereid. God heeft zijn kinderen lief.

Marvin S. (16), Manila (Filipijnen)

Wees blij voor je vriend(in)

Als een vriend(in) overlijdt, probeer ik altijd te bedenken dat onze hemelse Vader een plan voor hen heeft en dat ik ze ooit zal weerzien. We kunnen blij zijn voor ze omdat ze niet meer onderhevig zijn aan de beproevingen van het aardse leven. Het doet pijn dat ze niet meer lichamelijk bij ons zijn, maar we kunnen ernaar uitkijken om ze weer te zien.

Ariadna T. (19), Mexico-Stad (Mexico)

**Hulp in de Schriften vinden**

Een goede vriendin van mij is onlangs in een tragisch auto-ongeluk omgekomen.

Ik heb troost gevonden toen ik me tot Christus wendde. Ik moest een getuigenis krijgen van de liefde die Christus voor ons allen heeft. Ik moest begrijpen wie we zijn als kinderen van God. En bovenal moest ik begrijpen wat Gods plan en wil voor zijn kinderen is. Toen ik me tot Hem wendde, door de Schriften, de kerk en kerkmateriaal, was ik in staat om dat getuigenis te ontvangen, en gemoedsrust en troost te voelen. Ik had vooral veel aan de les voor jongeren, ‘Hoe kan ik troost vinden wanneer iemand om wie ik geef sterft?’ Alle teksten, artikelen en video’s in deze les zijn geweldig en hebben mijn leven veranderd.

Madilyn N. (18), Iowa (VS)

ZELFMOORD

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd:

‘Zelfmoord is tragisch omdat die enkele daad zoveel slachtoffers achterlaat: de persoon die sterft, en tientallen anderen – familieleden en vrienden – die achterblijven. Sommigen hebben soms jaren last van pijn en verwarring. [...]

‘Uiteraard kennen we niet de volledige omstandigheden van elke zelfmoord. Alleen de Heer kent de details en Hij zal een oordeel vellen over onze daden hier op aarde.

‘Volgens mij neemt Hij bij het oordeel alles in overweging: onze genetische en chemische samenstelling, onze mentale toestand, onze intellectuele vermogens, de leringen die we hebben gekregen, de tradities van onze vaders, onze gezondheid enzovoort. [...]

‘Zelfmoord is een zonde – een hele ernstige zonde. Toch zal de Heer de persoon die deze zonde begaat niet zonder meer veroordelen. De Heer zal de omstandigheden in ogeschouw nemen en bekijken in hoeverre de persoon op dat moment toerekeningsvatbaar was.’

Uit ‘Zelfmoord: wat wij wel en niet weten’, *De Ster*, maart 1988, pp. 17, 18.

**DE DOOD MAAKT DEEL UIT VAN GODS PLAN**

‘Het was heel moeilijk voor me om te zien hoe die jongemannen, op wie we voor steun en troost vertrouwden, in de kracht van hun leven van ons werden weggenomen. Ja, het is moeilijk om daar vrede mee te hebben. Soms dacht ik wel eens dat ik er meer vrede mee zou hebben gehad als ik was

weggenomen als dat Gods wil was geweest; toch weet ik dat we stil moeten zijn en moeten beseffen dat het Gods hand is, en ons moeten overgeven aan zijn wil; dan is het goed.’

De profeet Joseph Smith, *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith (2007)*, p. 178.

VOLGENDE VRAAG

‘Sommige van mijn vrienden vinden het zonde van hun tijd om naar de kerk te gaan. Hoe kan ik ze helpen inzien dat het een grote zegen kan zijn?’

Stuur je antwoord, eventueel vergezeld van een foto met hoge resolutie, vóór 15 maart 2015 naar liahona.lds.org, per e-mail naar liahona@ldschurch.org, of per post (zie het adres op pagina 3).

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) schriftelijke toestemming en, als je jonger dan achttien jaar bent, die van je ouders om je antwoord en foto af te drukken. (Een e-mailbericht is voldoende.)

WE MISSEN

SOFÍA

*In het donker en in pijn
bad ik dat mijn zus in
orde mocht zijn.*



Fernando Peralta

In 2012 was ik klaar met mijn seminarie en middelbare school, en er opende zich een nieuwe wereld voor me. Het begin van het jaar was geweldig, vooral het jongerenkamp met meerdere ringen. Ik voelde me gezegend en beschermd door mijn hemelse Vader.

Ik had me jaren voordien voorgenomen op zending te gaan, dus probeerde ik in 2012 zoveel mogelijk te sparen. Dankzij mijn oudere zus, Sofía, kon ik al gauw een baan krijgen in het bedrijf waar ze werkte. Op 22 februari gingen Sofía en ik met de trein naar ons werk. Het was een prachtige dag, maar toen we op onze bestemming aankwamen, hoorde ik een hard geluid, waarna alles donker werd.

Toen ik weer bij bewustzijn kwam, had ik pijn en was ik verward. Zou mijn aardse leven spoedig eindigen? Ik wilde echt blijven leven om bepaalde dingen te ervaren, zoals op zending gaan en een gezin stichten.

Dus ik bad en vroeg mijn hemelse Vader of ik mocht blijven leven en een zending vervullen.

Ik lag tussen de wrakstukken van de trein en keek rond, op zoek naar mijn

zus, maar ik kon haar niet vinden. Uiteindelijk hoorde ik de brandweer-mannen die iedereen vroegen om kalm te blijven. Ik voelde hoop in mijn hart. Ik bad dat mijn zus in orde mocht zijn, want ik wist niet waar ze was. Toen ik bad voelde ik me heel vredig. Ik verbeet de pijn die ik voelde en mijn hemelse Vader gaf me de nodige kracht.

Een uur later was ik uit het wrak bevrijd. Ik heb de Heer in dat uur bij me gevoeld. Toen ik naar het ziekenhuis werd gebracht voor een operatie aan mijn been moest ik voortdurend aan mijn zus denken en bleef me afvragen waar ze was. Maar telkens als ik aan haar dacht, voelde ik me rustig.

De volgende dag vertelden mijn ouders me dat Sofía het ongeluk niet had overleefd. Dat nieuws bezorgde me het grootste verdriet dat ik ooit gevoeld heb. Maar tegelijkertijd voelde ik troost en dankbaarheid voor de heilige verbonden die mijn ouders in de tempel gesloten hadden toen ze voor eeuwig aan elkaar verzegeld werden.

Toen ik uit het ziekenhuis thuiskwam, zegende de Heer ons gezin door ons vrienden en familieleden te

sturen, die onze engelen waren en ons troostten. Daar ben ik eeuwig dankbaar voor. Dankzij de macht van het priesterschap leerde ik veel sneller dan verwacht weer lopen. Dat lukte me in enkele maanden.

Het evangelie is mooi in elk opzicht. Ik ben zo dankbaar voor tempels en tempelverbonden. Ik weet dat de Heer iets heiligs voor mijn zuster bereid heeft. Het is niet makkelijk om zonder haar te leven, en dat zal het nooit zijn, maar de verzekering en gemoedsrust is sterker dan het verdriet dat we om haar verlies voelen. We missen Sofía met heel ons hart en denken elke dag aan haar. Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd dat de hemel zonder je familie gewoon geen hemel zou zijn (zie *Between Heaven and Earth* [DVD, 2005]), en ik getuig dat dit waar is.

God heeft ons lief en laat ons nooit in de steek. In Jesaja 54:10 staat: 'Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en het verbond van Mijn vrede zal niet wankelen, zegt de Heere, uw Ontfermer.' ■

De auteur woont in Buenos Aires (Argentinië).

Stuur je feedback over de Liahona naar liahona@ldschurch.org.

‘GELOOF NIET IN SATANS LEUGEN DAT U GEEN TIJD HEBT OM DE SCHRIFTEN TE BESTUDEREN.

Besluit de tijd uit te trekken om ze te bestuderen. U dagelijks aan Gods woord vergasten, is belangrijker dan slaap, school, werk, televisieprogramma’s, computerspellen of sociale media. U moet misschien uw prioriteiten opnieuw op een rijtje zetten om ervoor te zorgen dat u tijd hebt om Gods woord te bestuderen. Als dat nodig is, doe het dan!

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen
‘Geloefsoefening – uw eerste prioriteit’,
Liahona, november 2014, p. 93.

BIJZONDERE GETUIGE



Ouderling
Richard G. Scott

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Toen ouderling Richard G. Scott jong was, was zijn vader geen lid van de kerk. Zijn moeder was wel lid, maar ze ging niet vaak naar de kerk. Toen Richard acht jaar was, werd hij niet gedoopt. Toen kwam oma Whittle op bezoek.

Oma Whittle was een heel goed voorbeeld. Ze leerde Richard en zijn broers hoe belangrijk het is om gedoopt te worden en naar de kerk te gaan. Al snel lieten Richard en zijn oudere broer zich dopen.

Brieven van oma Whittle

Als Richard een toespraak in de kerk moest houden, belde hij altijd oma Whittle op om van haar ideeën te krijgen. Al snel kreeg hij een brief met een toespraak die zijn oma voor hem had geschreven. Toen hij wat ouder was, stuurde ze hem alleen wat ideeën om hem te helpen zelf een toespraak te schrijven. Richard

wist altijd dat oma Whittle van hem en van het evangelie hield.

Op de universiteit leerde Richard later nog een groot voorbeeld kennen. Zij heette Jeanene. Op een avond zei ze tegen hem: 'Ik wil met een teruggekeerde zending in de tempel trouwen.' Richard besloot over een zending in gebed te gaan. Al snel gingen hij en Jeanene allebei op zending. Toen ze terugkwamen, trouwden Richard en Jeanene in de Mantitempel (Utah, VS). ■





**Bisschop
Gary E. Stevenson**
Presiderende
bisschop

Het is jouw beurt!



Vorig jaar keek de hele wereld naar atleten uit 89 landen die aan de Olympische Winterspelen 2014 in Sotsji (Rusland) deelnamen. Tien van die atleten zijn lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Drie van hen sleepten zelfs een medaille in de wacht!

Werk hard

Ik wil je over Noelle Pikus-Pace vertellen, een van die deelnemende

atleten die lid van de kerk zijn. Haar discipline was de skeleton. Stel je voor dat je met je gezicht slechts centimeters boven de grond, op een bochtig parcours met snelheden tot 145 km naar beneden racet. Op de Olympische Spelen had Noelle maar vier minuten — vier runs van zestig seconden — om een medaille te behalen.

Het was niet de eerste keer dat ze zich voor de Olympische Spelen had gekwalificeerd. In 2006 brak

ze haar been, waardoor ze niet kon deelnemen. In 2010 miste ze het erepodium met slechts één tiende seconde. Maar ze gaf niet op. Ze trainde uren-, dagen-, weken- en maandenlang. Op de Olympische Spelen van 2014 waren haar runs nagenoeg foutloos! Ze won de zilveren medaille!

Blijf het proberen

Christopher Fogt, maakte deel uit van de viermansbob die een bronzen medaille in de wacht sleepte. Hij had na een verschrikkelijk ongeluk op de Olympische Spelen van 2010 de handdoek in de ring kunnen gooien. Maar net als Noelle bleef hij het proberen. En ook hij behaalde een medaille!

Help anderen

De Australische snowboardster Torah Bright verraste de wereld toen ze merkte dat de Amerikaanse snowboardster Kelly Clark na een slechte eerste run nerveus leek. In plaats van zich op haar eigen prestaties te concentreren, gaf Torah Kelly een knuffel en hield ze haar vast tot ze genoeg gekalmeerd was. Door die vriendelijke daad van Torah stonden ze later beiden

op het erepodium. Torah won de zilveren en Kelly de bronzen medaille. Als je een vriend of familielid hebt die aanmoediging nodig heeft, wees ze dan tot steun.

Jouw beurt!

Jouw eeuwige leven is met de ervaring van deze atleten te vergelijken. Als zoon of dochter van God woonde je in zijn tegenwoordigheid. Je bereidde je voor op slechts een kort verblijf op aarde. Je leven op aarde is net als de vier minuten van Noelle. Je daden bepalen of je de prijs van het eeuwige leven behaalt.

Controlepunten voor jou

Noelle, Christopher en Torah moesten bepaalde stappen zetten om Olympische atleten te worden. Jij hebt bepaalde controlepunten die je tot je hemelse Vader helpen terugkeren. Dat zijn zaken zoals de doop, de gave van de Heilige Geest ontvangen, ordeningen in het priesterschap, tempelverordeningen en wekelijks van het avondmaal nemen.

Om je controlepunten te bereiken, moet je dagelijks bidden en in de Schriften lezen en naar de kerk gaan. Onderhoud de geboden, houd je aan de verbonden die je gesloten hebt en leef de normen van de Heer na. Wees het wonder



van de verzoening indachtig als je je moet bekeren. Je hemelse Vader laat je niet in de steek.

Bedenk dat je je hebt voorbereid op je aardse leven. Dit is jouw moment om te presteren. Het is jouw beurt! ■

Uit: 'Jouw vier minuten', Liahona, mei 2014, pp. 84–86.

'Dit leven is de tijd [om ons] erop voor te bereiden God te ontmoeten'
(Alma 34:32).

ONS PRIKBORD



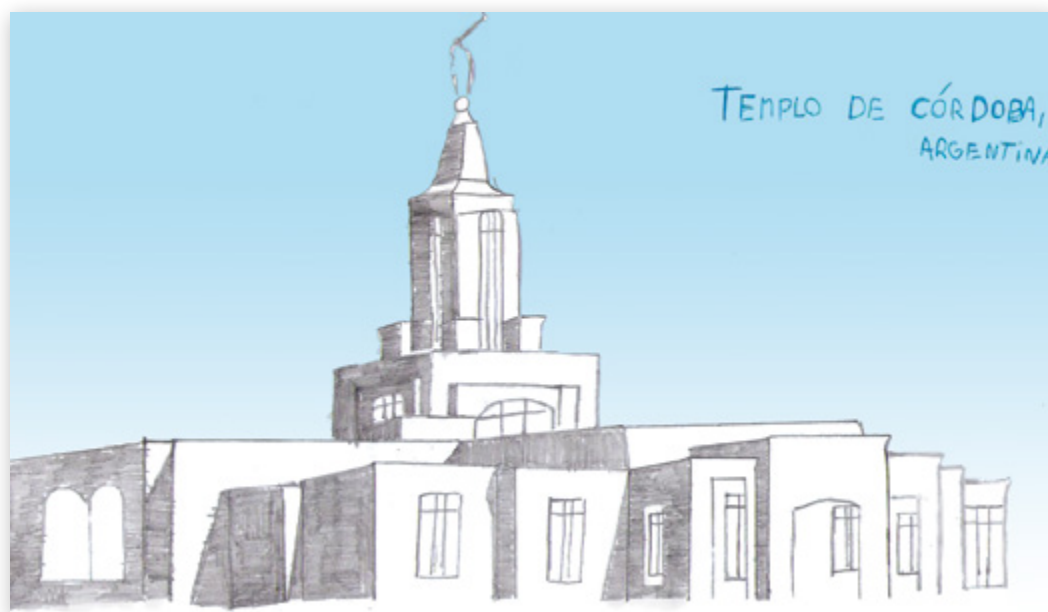
*'Ik wil een zending zijn',
Samuel Q. (8), Brazilië.*



*'Schepping', Vivian A. (6), Spanje.
Vivian zegt: 'Ik dank mijn hemelse Vader
omdat hij de dieren geschapen heeft.
Ze maken de aarde mooi met hun
kleuren en verscheidenheid.'*



*'Córdobatempel in
Argentinië', Tiziano S.
(10), Argentinië. Tiziano
zegt: 'Ik hoop dat de
tempel snel klaar is,
zodat ik er naartoe kan
gaan als ik twaalf ben.'*



'Onze hemelse Vader stort constant zegeningen over ons uit.'

— president Dieter F. Uchtdorf

In: 'Het evangelie met vreugde naleven',
Liahona, november 2014, p. 121.



Barbara Hopf

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

*'Ik kniel dagelijks om te bidden.
Ik spreek met mijn hemelse Vader.'
(I Pray in Faith', Children's
Songbook, p. 14.)*

Kom op, Fynn, het is tijd
om te gaan!' zei Johan.

Fynns broer, Johan, stond
ongeduldig bij de voordeur te
wachten. Hij wilde niet te laat
op school komen.

Fynn fronste zijn wenk-
brauwen. Hij wilde niet
naar school. Het gezin
was net verhuisd.

Het was zijn eerste
schooljaar en hij had

er nog geen vriendjes. Hij miste
zijn oude vrienden.

'Ik ben bang!' zei Fynn ter-
wijl hij naar zijn moeder rende.
'Waarom moet ik naar school?'

Fynns moeder gaf hem een
knuffel. 'Alles komt in orde. Laten
we samen een gebedje zeggen',
zei ze. 'We kunnen altijd bidden.'

Ze knielden en vroegen hun
hemelse Vader om Fynn te
helpen. Daarna gingen Fynn en
zijn broer naar school. De dag
verliep een beetje beter.

Vanaf die dag knielde Fynn
elke ochtend neer om zijn

hemelse Vader om hulp te
vragen.

Langzaamaan ging het beter.
Fynn vond een vriend en hij
was niet meer bang. Na een
tijdje begon Fynn het leuk te
vinden op school.

Op een dag gingen Fynn en
zijn broer naar school, en Fynn
voelde zich gelukkig. Hij zag
dat de zon scheen. Hij dacht na
over alle leuke dingen die hij
leerde. Plots stopte hij.

'Ik ben iets vergeten!' zei hij
tegen Johan. Fynn rende terug
naar huis.

We kunnen altijd BIDDEN

*Het was zo moeilijk op school.
Zou het ooit beter worden?*



Zijn moeder keek bezorgd toen hij binnenliep.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Ik ben vergeten te bidden!’ zei Fynn. Hij knielde neer. Hij wilde zijn hemelse Vader bedanken voor zijn hulp.

Na zijn gebed gaf hij zijn moeder een dikke zoen. ‘We kunnen altijd bidden!’ zei hij.

Fynn glimlachte. Zijn moeder glimlachte. En toen Fynn terug naar zijn broer rende, dacht hij dat zijn hemelse Vader misschien ook glimlachte. ■

De auteur woont in Beieren (Duitsland).



Een nieuwe vriendin helpen



Quinnley W. (9),
Missouri (VS)

In het midden van het schooljaar kregen we een nieuw meisje bij ons in de klas. Ze zag er anders uit en sprak ook anders dan de andere leerlingen. Ze was vaak

verhuisd en vond het moeilijk om vriendschap te sluiten. Er gebeurden droevige dingen bij haar thuis, waardoor ze soms huilend naar school kwam. Ik wou dit meisje helpen, maar wist niet hoe ik het moest aanpakken, want ze vond het niet altijd leuk om met andere kindjes te praten. Ik bad en vroeg wat ik moest doen. De Heilige Geest fluisterde me in dat ik gewoon een goede vriendin moest zijn.

Ik hielp het meisje met haar huiswerk en zei tegen haar dat onze hemelse Vader haar bijzondere talenten gegeven had die ze met anderen kon delen. Ik vroeg haar tijdens het speelkwartier of ze met mij en wat andere leerlingen wilde spelen. Een paar maanden later vertelde ze me dat ik haar eerste echte vriendin was.



Wees moedig!

Ze verhuisde opnieuw en dat maakte me droevig. Ik vroeg aan de schoolsecretaresse om mijn brief naar haar nieuwe adres te sturen. In die brief vertelde ik haar dat ik haar miste en dat ze altijd mijn vriendin zou blijven. Ik maakte tekeningen van hoe we samen speelden en herinnerde haar aan haar

talenten. Ik zei dat ze moedig moest zijn en moest proberen om vriendschap te sluiten omdat ze iemand anders kon helpen. Ik bad dat ze een nieuwe vriend zou vinden op haar nieuwe school en dat de andere kinderen aardig voor haar zouden zijn.

Ik weet dat onze hemelse Vader van al zijn kinderen houdt. Ik ben dankbaar dat Hij ons helpt om ieder kind te helpen. ■

Toen Jezus Zich liet dopen

(Vereenvoudigd)

Tekst en muziek:
Jeanne P. Lawler

Eerbiedig ♩ = 88-96

E^b Fm B^b7

1. Toen Je - zus Zich liet do - pen in 't wa - ter van Ju -
2. Als ik me nu laat do - pen, dan volg ik Je - zus'

5 1 4 2 5 2

E^b C⁷ F⁷ B^b7

de - a, ge - tuig - de daar de God - heid in lief - de van el -
voor-beeld: ge dom - peld in het wa - ter met pries - ter - schaps - ge -

4 4 5 3 1 3 1 4 5 1 5

E^b Fm B^b7

kaar. De Va - der zei toen: 'Dit is mijn lie - ve Zoon, de
zag. Dan ben ik lid van 't ko - nin - krijk van mijn He - mel -

2 2 3 3 4 4 5 1 5

E^b C⁷ F⁷ B^b7 E^b

Hei - land', en als een duif ver - scheen toen de Heil' - ge Geest ook daar.
va - der en leidt de Heil' - ge Geest mij, ja, al - tijd, el - ke dag.

3 1 4 5 3 1 3 4 5 5 1 2

© 1977, 1989, 2014 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.

Het maken van kopieën voor eenmalig, niet-commercieel gebruik thuis of in de kerk is toegestaan.

Deze mededeling moet op elke kopie verschijnen.

Jezus liet Zich dopen

Erin Sanderson en Jean Bingham

Hoe zou het zijn geweest om de doop van Jezus te zien? In het Nieuwe Testament staat wat er op die heilige dag gebeurde.

‘Toen kwam Jezus van Galilea naar de **Jordaan**, naar **Johannes**, om door hem gedoopt te worden.

‘En nadat Jezus gedoopt was, **kwam Hij meteen op uit het water**; en zie, de hemelen werden

voor Hem geopend, en Hij zag de **Geest van God als een duif neerdalen** en op Zich komen.

‘En zie, **een stem uit de hemelen** zei: Dit is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb’ (Mattheüs 3:13, 16–17).

Op de bijzondere dag dat je gedoopt en bevestigd wordt, volg je Jezus Christus. Dan is het alsof je een

nieuw mens wordt. Dan beloof je dat je altijd aan Jezus Christus zult denken en Hem zal volgen. Dan word je lid van zijn kerk en krijg je de gave van de Heilige Geest. Dan ben je helemaal rein. Onze hemelse Vader is heel tevreden met jou. De doop opent de poort naar het pad dat ons terug naar onze hemelse Vader leidt. ■

De auteurs wonen in Utah (VS).



MEER TE WETEN KOMEN

Jordaan — de rivier de Jordaan

Johannes — Johannes de Doper

kwam Hij meteen op uit het water — ging rechtop staan nadat Hij helemaal in het water was ondergedompeld

de Geest van God — de Heilige Geest

als een duif neerdalen — kwam zo zachtjes en rustig naar beneden als een duif

een stem uit de hemelen — de stem van onze hemelse Vader



GEZINSBESPREKING

Wie al gedoopt zijn, kunnen vertellen hoe ze zich op die bijzondere dag voelden. Ze kunnen ook vertellen hoe ze proberen hun doopverbonden na te leven en hoe de Heilige Geest ze leidt, troost, iets leert, of waarschuwt.

Lied: 'Toen Jezus Zich liet dopen'
(Kinderliedjes, p. 147).

Schriftteksten: Mattheüs 3:13, 16–17;
Geloofsartikelen 1:4

Video's: Ga naar Biblevideos.lds.org om de video over de doop van Jezus te zien.

TEKSTENTIP!

Een tekst uit het hoofd leren kan zo gemakkelijk zijn als 1-2-3.

1. Zet elk woord van de tekst op een afzonderlijk kaartje of papiertje. Leg de kaartjes in de juiste volgorde en lees de tekst voor.
2. Hussel de kaartjes door elkaar en leg ze weer in de juiste volgorde. Lees de tekst opnieuw.
3. Haal een kaartje weg en lees de tekst opnieuw. Blijf kaartjes weghalen totdat je de hele tekst zonder de kaartjes kunt opzeggen.

Nu je de tekst uit het hoofd kent, heb je hem altijd bij je!

VRAGEN OVER DE SCHRIFTEN

Knip de woordstroken uit en doe ze in een bakje. Kies om de beurt een vraag uit en zoek het antwoord op in de Schriften.

Door wie is Jezus gedoopt? (Mattheüs 3:13)

Waarom wilde Jezus Zich laten dopen?
(Mattheüs 3:15; 2 Nephi 31:7, 9)

Waarom moeten wij ons laten dopen? (Johannes 3:5)

Wat gebeurde er vlak na de doop van Jezus?
(Mattheüs 3:16–17)

Wat betekent *onderdompeling*? (LV 76:51; Mozes 6:64–65)

Hoe ontvangen we de gave van de Heilige Geest? (LV 33:15)

Wat beloven we als we ons laten dopen?
(Mosiah 18:8–13; LV 20:37)

Wat belooft onze hemelse Vader ons wanneer we ons laten dopen? (LV 76:52–56)

Wat moeten we na de doop doen om voor eeuwig bij onze hemelse Vader te kunnen wonen? (2 Nephi 31:18–20)

Juliana houdt een toespraak

Jane McBride Choate

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal



Juliana was een beetje bang om in het jeugdwerk een toespraak te houden.

Oma gaf Juliana een knuffel. 'Onze hemelse Vader zal je helpen', fluisterde ze.



Toen zij aan de beurt was, zag Juliana dat haar vriendinnen, haar leerkracht en haar oma en opa allemaal naar haar glimlachten. Toen hield ze haar toespraak.



‘Ik ben een kind van God. Ik laat zien dat ik van onze hemelse Vader hou door over Jezus te leren, te bidden en thuis te helpen. Ik weet dat onze hemelse Vader en Jezus Christus ook van mij houden. In de naam van Jezus Christus. Amen.’



Na het jeugdwerk gaf Juliana haar oma een dikke knuffel.
'Ik was niet bang', zei ze. 'Ik wist dat mijn hemelse Vader me
zou helpen.' ■

Allemaal kinderen van God

Elk kind is een bijzonder kind van God. Kun je Juliana vinden? Hoeveel meisjes kun je vinden? Hoeveel jongens? Hoeveel kinderen hebben gestreepte kleren? Hoeveel kinderen hebben iets geels aan? Hoeveel kinderen hebben een bril op?





Ouderling
Joseph B. Wirthlin
(1917–2008)
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

WARE LIEFDE

*Liefde leidt ons naar de heerlijkheid
en grootsheid van het eeuwige leven.*

Liefde is het begin, het midden en het einde van het pad van het discipelschap. Zij troost, adviseert, geneest en bemoedigt. Zij leidt ons door de valleien van duisternis en door de sluier van de dood. Uiteindelijk leidt liefde ons naar de heerlijkheid en grootsheid van het eeuwige leven.

Ik vind dat de profeet Joseph Smith altijd een goed voorbeeld was van de reine liefde van Christus. Veel mensen vroegen waarom hij zoveel volgelingen kreeg en behield. Zijn antwoord luidde: 'Dat komt omdat ik het beginnel van liefde bezit.'¹

Het verhaal gaat dat een veertienjarige jongen langs Nauvoo kwam om zijn broer op te zoeken, die daar niet ver vandaan woonde. De jongen arriveerde in de winter, zonder geld of vrienden. Toen hij navraag deed naar zijn broer, bracht men de jongen naar een groot huis dat op een hotel leek. Daar maakte hij kennis met een man die zei: 'Kom binnen, jongen, wij zorgen wel voor je.'

De jongen nam de uitnodiging aan en ging naar binnen. Hij kreeg er te eten en een warm bed om in te slapen.

De volgende dag was het bitter koud, maar toch maakte de jongen



zich op om de veertien kilometer naar zijn broers verblijfplaats te lopen.

Toen de heer des huizes dat zag, zei hij tegen de jongen dat hij nog wel een tijdje mocht blijven. Hij zei dat er binnenkort mensen met een span paarden zouden komen en dat hij wel met hen kon meerijden.

Toen de jongen protesteerde dat hij daar geen geld voor had, zei de man dat hij zich daar geen zorgen over moest maken, dat ze voor hem zouden zorgen.

Later vernam de jongen dat de heer des huizes niemand minder dan Joseph Smith was, de mormoonse profeet. De jongen heeft die daad van naastenliefde de rest van zijn leven onthouden.²

Onlangs werd bij een uitzending van *Music and the Spoken Word* met het Mormoons Tabernakelkoor een verhaal verteld over een oudere man en vrouw die al tientallen jaren

getrouwd waren. Omdat de vrouw geleidelijk haar gezichtsvermogen aan het verliezen was, kon ze niet meer voor zichzelf zorgen zoals ze al zoveel jaar gedaan had. Haar man begon zonder dat hem dat gevraagd was haar vingernagels te lakken.

'Hij wist dat ze haar vingernagels kon zien als zij ze onder de juiste hoek vlak voor haar ogen hield, en ze moest ervan glimlachen. Hij zag haar graag blij, dus hij bleef haar nagels meer dan vijf jaar lang lakken, totdat ze overleed.'³

Dat is een voorbeeld van de reine liefde van Christus. Soms vinden we de grootste liefde niet in de hartstochtelijke taferelen die dichters en schrijvers vereeuwigen. Vaak zijn de grootste manifestaties van liefde juist de eenvoudige, attente en zorgzame daden voor hen die wij op ons levenspad tegenkomen.

Ware liefde is blijvend. Zij is altijd geduldig en vergevingsgezind. Zij gelooft, hoopt en verdraagt alle dingen. Dat is de liefde die onze hemelse Vader voor ons heeft. ■

Uit: 'Het grote gebod', Liahona, november 2007, pp. 28–29.

NOTEN

1. Joseph Smith. In: *History of the Church*, deel 5, p. 498.
2. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith* (2003), p. 57.
3. 'Selflessness', 23 september 2007, uitzending van *Music and the Spoken Word*; beschikbaar op musicandthespokenword.com/spoken-messages.

INZICHT



Wat is het probleem met zich op de gebreken van anderen concentreren?

'Toen [een] man langs het huis van zijn buurman liep, zag hij in het midden van die prachtige tuin één grote, gele paardenbloem staan. [...] Waarom trok zijn buurman hem er niet uit? Zag hij hem niet? [...] Die ene paardenbloem stoorde [de man] mateloos, en hij wilde er iets tegen doen. Zou hij hem er gewoon uitrukken? Of er onkruidverdelger op spuiten? Misschien kon hij hem 's nachts ongezien weghalen. Al die gedachten maalden door zijn hoofd terwijl hij naar huis liep. Hij ging naar binnen zonder ook maar een blik op zijn eigen voortuin te werpen, die geel zag van de honderden paardenbloemen. [...] Ik snap niet helemaal waarom we wel prima in staat zijn de gebreken van andere mensen op te merken en er een oplossing voor aan te dragen, maar vaak voorbijzien aan die van onszelf.'

Ook in deze uitgave

VOOR JONGVOLWASSENEN

SOLIDE PEDDELS EN
GETUIGENISSEN IN

Frans-Polynesië

Racen met een uitlegger-kano is een belangrijke bezigheid van deze jongvolwassene Hij bespreekt de overeenkomsten tussen zijn favoriete sport en het evangelie



p. 46

VOOR JONGEREN



p. 48

VERTROUW DAGELIJKS OP GOD

Lees waarom dagelijks op God vertrouwen zo belangrijk is en hoe Hij ons helpt om dag voor dag geloof in Hem te krijgen.

VOOR KINDEREN

Het is jouw beurt

Net als olympische atleten moeten we onze tijd op aarde aan onze voorbereiding besteden.



p. 66

